

Robert Feldhoff

POLEDNÍ SVĚT

Přeložil Hugo Dokvas

Mléčná dráha musí na jaře roku 1289 nového galaktického letopočtu čelit nesmírnému nebezpečí spolu s gigantickou flotilou o více než 200 000 lodích přinesli takzvaní Tolkandové smrt miliardám bytostí na 52 planetách Galaxie. Na těchto světech zanikl inteligentní život.

V okamžiku hromadné smrti se na oněch planetách cosi „uvolnilo“ a projevilo na jiném světě. Bytosti, jež si říkají „Filozofové“, šíří od té doby na oněch 52 světech učení o smrti a zániku a získávají stále větší vliv. Nikdo neví, co těmto 52 planetám hrozí.

Tolkandové si zatím na okraji Mléčné dráhy, konkrétně v sektoru 47 Tucani, zřídili operační základnu. Dorážejí tam posily, mezi nimi i obří lodě o průměru 26 kilometrů.

O tom však Alaska Saedelaere neví. Nesmrtelný, který se z Mostu do nekonečna dostal do galaxie Brohnder, objevil v Tolkandiru pustou hvězdokupu. Tuší, že Mléčné dráze hrozí totéž a dostává se do POLEDNÍHO SVĚTA...

1.

V tlamě obrově.

Bylo po všem. THOREGON ČTYŘI letěl s rozbitými agregáty nekontrolovatelně cizí galaxii.

Umělá gravitace a standardní osvětlení vypověděly službu. Svítlo už jen nouzové osvětlení. Alaska Saedelaere se pro jistotu držel u křesla v dosahu řídicího pultu, kdyby ten nějakou náhodou ožil.

Ani nevěděl, jak daleko se dostal od domova, nevěděl, kterým směrem ho to nese. Deset milionů nebo sto milionů světelných let nehrálo v této situaci žádnou roli. Jejich loď už stejně nikdy nepoletí vlastní silou.

Cítil silný mentální tlak, vyvíjený čímsi živým.

Něco se blížilo. Něco, co mohlo za současný stav THOREGONU ČTYŘI. Těžko říct, jestli šlo o promyšlený útok, nebo jestli se jen náhodou dostal do palebné linie.

Mladí Raubyňané Lanagh a Scheep byli v bezvědomí. Volně a nehybně se vznášeli. Ústa měli dokořán.

Saedelaere jen doufal, že nezemřou. Když jim zahynul táta-máma Varkvaš, ujal se jejich výchovy. Byl za ty dva zodpovědný.

VŠÍ silou se bránil mentálnímu tlaku. Dokázal jakž, takž jednat jen díky kůži, která ho obalovala a se kterou se už týdny soužil.

Je to parazit, či symbiont? Tot' otázka. Něj radši by tu kůži někde odložil, protože na něm parazitovala. Na druhou stranu mu však dávala duševní stabilitu. Bez ní by byl mentálnímu tlaku vydán na milost a nemilost stejně jako Lanagh a Scheep.

Dobře věděl, že kůži už nesundá, a zvláště ne teď, když mu poskytuje ochranu.

Z muže s maskou se stal smrták a ze smrtáka nositel kůže. Vývoj Nesmrtelného, člověka kosmického. Nikdy nežil normálním životem.

„Je to Špatné, Alasko,“ bědovala kůže. „Už to dlouho nevydržím.“

Ono cosi se blížilo.

THOREGON ČTYŘI se nes! volným kosmem, daleko od sluncí a planet, kdesi

v galaxii Tolkandiru. Vlastně ani nebylo možné, aby se něco nepozorovaně přiblížilo, a přesto se to právě v tomto okamžiku dělo.

Lokátory vřetenovité lodi patřily k těm nejvýkonnějším, jaké Alaska v životě poznal. Tedy aspoň předtím než vypověděly službu, pomyslel si sarkasticky.

Usuzoval, že ono cosi má něco společného s hyperprostorem. Přicházelo to z pětirozměrného prostoru, tedy odněkud, co normální lidský mozek nikdy nepochopí.

Mentální tlak přicházel v prudkých vlnách. Všude to skřípalo a vrzalo a stěnu můstku přetřela dvacetimetrová trhlina.

„Lanaghu! Scheepe! Proberte se už, zatraceně!“

Ve stroje došlo k explozi. Lodí se nesly zvuky, připomínající otevírání obrovského zdrhovadla a do toho se mísilo bušení, jakási rytmická bouře, která nevěstila nic dobrého.

Loď se rozkládala na prvočásti a následující úder byl zničující.

Cosí Alaskou prudce zabloumalo. Přežil i s oběma Raubyňany jen díky pružným organickým tělům. To se však netýkalo THOREGONU ČTYŘI. Nejprve se rozšířila trhlina, pak k ní přibýly další a na podlaze se tvořila jakoby pavučina.

Saedelaere si uvědomil, že se loď brzy rozpadne a unikne z ní vzduch. Zavřel přílbu, zaretovoval závěr a přepnul na dýchání ze zásobníků na zádech.

Kousek pod stropem se levitoval Lanagh. Alaska se odrazil od křesla, chytil Raubyňana za ruku, nohama mu

obemkl trup a natáhl mu přilbu.

„No tak dělej.“

Chobotu se pod přilbu nechtělo. Nakonec ho tam vmáčkli. Přilba zaklapla a Alaska zapnul přívod vzduchu.

Uvolnil lano od opasku a připoutal je k Lanaghovi, druhý konec nechal volný.

Takže o Lanagha je postaráno. A kde je ten druhý?

„Scheepe!“ zařval. „Kde jsi?“

K bušení se přidal ještě pronikavý jekot. Proud vzduchu, jehož směr se ustavičně měnil, s ním nyní smýkal od stropu k podlaze. To je tedy první úbytek tlaku. THOREGON ČTYŘI už netěsní.

„Scheep ti neodpoví,“ zaševelila kůže. „Je v bezvědomí.“

„To vím taky,“ odsekl Saedelaere.

Kůže uraženě zmlkla. Cítil, jak se mu zužuje kolem těla. Nic příjemného to nebylo. Připomínala mu tím, že s ní musí zacházet uctivě, i když je to parazit.

„Teď toho nech,“ napomenul ji.

Poslechla.

Jekot sílil a on ne a ne Scheepa najít. Ze standardního tlaku zbývalo už jen třicet procent a dále ubýval.

Saedelaere se probíjel místností a za sebou táhl Lanagha.

„Je támhle dole,“ upozornila ho kůže.

„Vidím ho.“

Scheep byl uvězněn za skříní. Saedelaere se odrazil od stropu, zachytil se výstupku ve zdi a upevnil druhý konec lana k Scheepovu opasku.

Vší silou odstrčil skřín a Scheep byl volný.

Upevnil mu přilbu a Raubyňan lapnul po spuštěném vzduchu.

Je v bezvědomí, ale naživu. Alaskovi se ulevilo.

Přesně v té chvíli se loď definitivně rozpadla. Praskla jako mýdlová bublina. Najednou se ocitl v mračnu trosek a volně se vznášel ve vakuu.

Kusy lodi se rozlétly do všech stran. Na jedné straně zůstala motorová sekce, na druhé před a mezi nimi bezpočet úlomků. Za několik sekund bylo po všem. Poslední co zahlédl, bylo křeslo. Ani se nenamáhal, aby je chytil.

Přitáhl si Raubyňany k sobě. Podíval se

jim přes průzory do příleb. Byli naživu. Každý měl zásobu vzduchu na dva dny, když jim přiškrtí přívod, pak o půl dne navíc.

On sám se odhadoval na takových deset hodin. Byl větší, a tudíž spotřeboval víc vzduchu, a navíc musel ještě živit kůži.

Obleky měly letové pohony. Ale pokud to máte k nejbližší planetě deset světelných let, pak na nějakém tom kilometru už nezáleží. Pokud se hodně rychle něco nestane, jsou mrtví.

Zamrazilo ho. A čemu se při skoro absolutní nule divíš? pomyslel si. Oblek nebyl vytápěn, měl pouze dobrou izolační vrstvu.

Kvůli čemu tisíc let bojoval? Aby skončil takhle? Ne, tohle nemůže být ještě konec.

„Alasko!“ vykřikla kůže.

„Co je?“

„Blíží se to. Už je to tady. Teď!“

Alaska Saedelaere vytřeštil oči. V milionu bodů zazářilo světlo. Změnilo se v kotouč, ve slunce, v zamrzlý obraz exploze.

Světlo bylo blízko. Bylo to živoucí světlo a jeho žár nepripomínal železo, spíš hořící maso.

Ve volném prostoru se dala vzdálenost odhadnout jen ztěžka. Když mu objekt zaplnil celý průzor, uvědomil si, že je v bezprostřední blízkosti. Stačilo jen natáhnout ruku. Stačí deset sekund, uvědomil si, a objekt se ho dotkne. Už se mentálnímu tlaku nedokázal bránit. Připomínalo to sílu, jaká vychází ze superinteligence.

Jen díky kůži zůstal při vědomí. Takže zažije i tu poslední fázi.

Objekt se roztahoval a měnil se v organickou supernovu.

A nasál Saedelaera a kůži, Lanagha i Scheepa. Spolkl je.

Alaska Saedelaere byl dlouho omráčen. I tentokrát mu kůže pomohla, aby se probral. Byla to živoucí hráz proti tlaku. Mluvil na ni, ale nereagovala.

A co když i ona ztratila vědomí? Stahovala se a roztahovala, patrně měla divoké sny.

Následující dny, týdny a roky prožil ve stavu omezené schopnosti myšlení. Věděl, že mu zásoba vzduchu vystačí na deset hodin, ani o trochu víc. Přesto se nebál.

Smrt udušením se však nedostavovala, neměl hlad ani problémy s močením a stolicí. Bud'rná rozházené vnímání Času, nebo se mu zpomalily biologické procesy.

Jen těžko chápal, co se to okolo něj dělo. Zpočátku považoval ono cosi za jakýsi roj nebo hejno, asi jako pozemské netopýry nebo hyptony s paranormálními schopnostmi.

Mýlil se však. Nebylo to více bytostí, ale pouze jedna jediná a patrně nesmírně velká.

Zkusil se v duchu zmenšit. Byl přesvědčen, že ona bytost si jeho ani Raubyňanů nevšimla. Jsou něco jako černí

pasážéri.

Jsem zrníčko písku. Jsem prach. Neslyšíš mě a nevidíš.

Vzpomínal na stovky prodělaných teleportací. Často provázel mutanty jako Guckyho nebo Rase Cubaje. Proto věděl, co znamená ta bolest. Ta bytost uměla teleportovat.

Tentokrát to bylo něco naprosto jiného než normální teleportace hyperprostorem. Saedelaere totiž skok zažil při plném vědomí, což bylo teoreticky vyloučeno.

Zřejmě šlo o teleportaci na značnou vzdálenost. Nejdřív si myslel, že šlo o světelný rok nebo víc, ale když skok ani po dlouhé době neustával, smířil se s myšlenkou, že

ho to unáší někam do úplně jiné části galaxie.

Na druhý konec Tolkandim. A když se 2 toho dostaneme, ani nebudeme vědět, kde jsme, uvažoval.

Obával se té chvíle. Už příliš často skončil v neznámých končinách.

Alaska Saedelaere chtěl domů. Sedět ve svém pokoji, mluvit se známými hlasy a tvářemi.

Pokoušel se zachytit myšlenky bytosti. Nedařilo se. Místo toho pocítil jakési nejasné vjemy. Bytost chápala sama sebe jako Velkou matku, jako něco plodícího, co se musí odebrat na předem určené místo.

Čím pozorněji naslouchal, čím více se otvíral, tím byl dojem konkrétnější. Bylo to jméno. Označení pro jakési ego.

Ona bytost se jmenovala Goedda.

Goedda. To slovo znal. Hodně dlouho, už od počátku své odysey.

Byl zabit čtvrtý posel Thoregonu, bytost jménem Zenndicyl Pervorat Zeun. Cílem jeho mise bylo varovat před kosmickým nebezpečím jménem Goedda.

Saedelaere byl tehdy v galaxii Tolkandir. Nějaká nepředstavitelná katastrofa zahubila život v okruhu sta tisíce světelných let a v téže chvíli se z hyperprostoru vynořila Goedda. Souvislost byla nasnadě. Tolkandir zničila patrně ona.

Myslel na Čtvrtého posla, na jeho mrtvé tělo a zničenou loď. Zenndicyl Pervorat Zeun chtěl své poselství donést na Most do nekonečna a po něm poslat neznámému adresátovi.

Komu? To Alaska stále ještě nevěděl. Most však měl pilíř přímo v Sluneční soustavě. Země, Most do nekonečna, čtvrtý posel to vše spolu nějak souviselo.

Nemohl se zbavit dojmu, že problémy čtvrtého posla jsou i jeho problémy.

Nebezpečí, v němž se nacházeli, je zřejmě mnohem větší, než očekával. Připadal si jako krab v tlamě velryby.

Stačilo, aby obr jen jednou polkl. Stačilo, aby Velká matka zaskřípala zuby, jen tak, čistě náhodou, a je po všem.

Proti Goeddě je pouhým zrnkem písku.

V tlamě obra uběhla celá století a potom skok končil. Přes izolující vrstvu kůže pocítil děsivou sílu a ztratil vědomí.

2.

Chata.

Když otevřel oči, bylo nad ním Černo. Tedy ne úplně černo, opravil se po prvním dojmu, tak trochu do tmavomodrá, asi jako v těch nejvyšších vrstvách zemské atmosféry.

Už nebyl ve vesmíru. Scházel oceán světél. Místo něj z obzoru svítila stříbrná hvězda s mléčným prstencem.

Alaska Saedelaere si uvědomil, že hledí na oblohu.

Do levého ucha se mu s ubíjející pravidelností vbíjel signál. Ten tón znal. Znamenal akutní ohrožení života.

Ležel klidně. Goedda, která ho přinutila k naprosté pasivitě, tu už nebyla. Zmizela.

Podíval se na slunce a uvědomil si, že Goeddino zbarvení a barva oné hvězdy jsou stejné. Vzpomněl si na poslední sekundy před skokem když se živoucí bytost změnila ve stříbrnou novu.

Byl si jist, že ono slunce a Goedda jsou titíž. S obrovskou plodící schopností. Mentální tlak trval zřejmě jen po dobu teleportace.

Bezprostřední ohrožení života...

Alaska Saedelaere si uvědomil, že plně obnovil svou fyzickou existenci. Kůže ho svírala, měl hlad a snaha o soustředění jej stále víc unavovala.

Ten skok ho jistě stál nějakou sílu. Teleportace nikdy neprobíhá beze ztrát. Zvláště když parapsychický most dosahuje až na druhý konec Tolkandiru.

Varovný tón zesílil. Píp. Píp.

SERUN by reagoval okamžitě, ale měl na sobě jen provizorní oděv. Kdo se dostane miliony světelných let od domova, musí se spokojit s málem.

Ležel na zemi a soustředil se stále hůře.

„Proč sakra...?“ řekl si. Hlas měl nevýrazný, lekl se ho.

Už necítil nohy. Kdyby mu někdo poručil, aby vstal, nedokázal by to. Ani kdyby mu šlo o život.

Mysli. Používej hlavu. No tak, Alasko. Co jsi zač, že to vzdáváš? Máš odpovědnost. Mysli na ty dva roztomilé vrahoučky. Nech je bez dozoru a rozeberou svět na kousky. A myslí na Goeddu.

Uvědomil si, že se začíná dusit. Při vědomí byl jen díky aktivátoru.

Zvedl levou paži, Namáhavě, jako by každý prst vážil tunu.
Přístroj mu ukázal, že vyčerpal zásobu kyslíku. Dýchal pořád tentýž vzduch dokola. A ten se s každým nádechem stával nedýchatelnějším.
„Kůž, slyšíš mě?“ zašeptal.
Neodpověděla. Parazit se po skoku ještě neprobral.
Ale to, že leží na pevné zemi stejně jako nebe nad jeho hlavou znamenalo, že je na nějaké planetě. Ovšem neměl potuchy, zda atmosféra není nasycena jedovatými plyny.
Nic jiného mu však nezbývalo. Hop, nebo trop, pomyslel si a otevřel přilbu.
Ucítil chladný vzduch. Lapal po dechu jako tonoucí, až se rozkašlal.
Dech se po chvíli opět zklidnil. Soustředění se mu vrátilo a s ním se dostavily bolesti hlavy a nevolnost. Jako by byl celý překroucený a zmlácený. Všude samá modřina, ale nic vážného.
Kůž sebou trhla. Probírala se. Opět mu sevřela hrudní koš.
„Kůž! Nech toho!“ zasípala bezmocně.
Lámala mu pravou ruku. Pak mu začala svírat hrdlo.
„Přestaň!“ zarval znovu. „No tak, odděláš mě.“
Přejel si nehty po obličeji a náhle kůži štúpl.
Tlak náhle ustal. Kůž přicházela k rozumu.
„Alasko?“ Zaslechl zděšení a opravdovou starost.
„Slyším,“ řekl nakvašeně.
„Alasko, co jsem dělala?“
„Naštěstí vůbec nic.“
„A co se to s námi staío?“
„To ještě nevím.“
Uběhlo pár sekund a potom se zděšeně ozvala znovu. „Alasko, videí jsi to slunce?“
„Jasně.“
„Myslím, že to není slunce.“ drmolila. „Něco cítím. Mám takový pocit, že to světlo znám. Vždyť je to Goedda.“
„To si taky myslím.“
Saedelaere zvedl ruku. Hodinky se zastavily. Displej ukazoval 11. června 1289 NGL. Zřejmě se poškodily teleportací. To by znamenalo, že od prvního setkání s Goeddou již uběhlo dvanáct týdnů.
Nevěděl, zda je v bezpečí. O svém okolí toho nemohl příliš říct, až na nebe a slunce neviděl! nic. Chladná atmosféra mu byla bez chuti a bez pachu, skoro sterilní, jako vzduch z tlakové nádrže.
Při zápasu s kůží několikrát zarval. Tak proč by teď měl ležet a dělat mrtvého brouka?
Opatrně se posadil.
Od opasku mu visely přetržené kusy lana. Lanagh a Scheep zmizeli.
Okolí vypadalo jako step. Na prst vysoká tráva pokrývala zvrásněný terén. Tu a tam rostly křoviny se zelenými listy, což svědčilo o fotosyntéze. S trochou štěstí by mohl najít něco požitelného.
Pohlédl na obzor. Připadalo mu, že dřepí v jakési kotlině.
Gravitace na tomto světě činila zhruba 0,8 gravu, čemuž však neodpovídala tmavá atmosféra. Alasko se zarazil.
Na první pohled to vypadalo bezvýznamně, ale ve skutečnosti v tom byla nějaká fyzikální zrada.
Plyny jako kyslík a dusík nemohly při 0,8 gravu uniknout do kosmu. Takže se obohacovaly při zemi, čím níže, tím byly hustší. Jestliže zvenčí do takové atmosféry dopadne sluneční světlo, molekuly plynu je lámou a rozptylují. Tak na Zemi vzniklo modré nebe.
Ale na téhle planetě modrá skoro neexistovala. Proto musel být buď vzdušný pás velice tenký, což byl nesmysl, když se mu tak nádherně dýchalo, nebo něco nesouhlasilo se světlem.
Vstal. Otočil se. Nikde nikdo. Momentálně žádné nebezpečí nepozoroval. Rozepnul si skafandr, přinutil kůži, aby udělala otvor, a ulevil si.
„Tímto,“ prohlásil sarkasticky, „přejímám tento svět pro Ligu Svobodných Pozemšťanů.“
„Jak to myslíš?“ zeptala se kůž naprosto vážně.
„Dělal jsem si jen srandu.“
„A proč?“ zeptala se po chvíli.
„Možná mám obyčejný strach.“
Přezkoušel aparáty na skafandru. Výsledek byl zdrcující. Vysílačka ani letací přístroj nefungovaly normálně. Těžko říct proč.
Mechanické poškození nezjistil, ale bylo možné, že teleporter zanechal neviditelné stopy.
Začal prohledávat bezprostřední okolí. Po pár minutách našel prvního Raubyňana.
Lanagh ležel bez pohnutí v trávě. Pozemšťan si k němu klekl a zběžně mu zkontroloval skafandr. Všechno v pořádku. Tlak neunikl. Otevřel přilbu.
Lanagh dýchal slabě, ale žil. Hlavou a trupem připomínal Varkvaše, onoho mrtvého vačnatce, který ho kdysi přivedl na svět a s ním ještě čtyři sourozence. Obličej měl krémovou srst a vpředu se kónicky sbíhal. Špička

obličej tvořila ústa se žlutými rty.

„Hej, chlapče. Slyšíš mě?“ Mluvil brohnsky, jazykem galaxie, z níž Raubyňané pocházeli. Odpovědi se však nedočkal.

Plácl kluka do ramene. Jednou, podruhé a znovu. Lanagh se pohnul.

„Varkvaši?“

„To jsem já, Alaska. Tvůj táta-máma je už dávno mrtev.“

Lanagh se prudce posadil. „Cože? Co je s tátou-mámou?“

Jako by se mu chtěl vrhnout drápy do obličeje. V Raubyňanovi byl smrtící potenciál, na jaký by Alaska neměl.

Drápy byly v rukavicích, ale dokázal si živě představit, jak by chlapec rukavice rozerval.

Alaska se nehýbal. Lanagh na něj upřeně hleděl. Byla to velice nebezpečná situace.

Lanagh vzdáleně připomínal lidské mládě s velikýma očima, které hledá pomoc.

Do Lanaghových očí se zvolna vracel rozum, nejdřív pomalu a pak prudce a rázem.

„Ach! Už si vzpomínám. A mám hlad. Je mi blbě, Alasko.“

„Co je tí?“

„Jako by mě někdo ztřískal. Sakra, to je bolest. Ale myslím, že nekrvácím.“

„Určitě?“

„Jsem malej, ale ne blbej,“ naštvál se Lanagh.

Alaska se na něj zkoumavě podíval. „Tak pojď.“

Lanagh za ním klusal stepí a nechápavě se rozhlížel.

„Kam se to ženeme?“ zajímal se.

„Hledáme tvého bráchu.“

„To jako že tady někde leží?“

„Jo, Lanaghu. Zrovna támhle.“

V nízké štěpní trávě leželo druhé tělo. Byl to skutečně Scheep. Alaska Saedelaere se tentokrát držel stranou a nechal Lanagha, aby šel vzbudit brášku sám.

Když se Scheep probal, dostal přímo amok.

Lanagh uskočil a zezadu nakopl bratra do hlavy. Tím ho přivedl k rozumu.

Alaska je napomenul, aby se uklidnili. Všechno je lepší než nějaký řev a rvačky. Bylo docela možné, že se poblíž skrývá nějaké nebezpečí.

„Do pytle,“ zabručel Lanagh, „kam jsme se to dostali? Je to tady takový bezútěšný.“

„Ani tady není nic k sejmutí,“ dodal Scheep.

Alaska Saedelaere se jako vychovatel pro tyhle mimozemšťany nehodil. Ale po Varkvašově smrti považoval za svou povinnost se o ně postarat a vychovat z nich milejší bytosti. Ale jak na to? Jednoho dne se z těch dvou přece musí stát dobromyslní obři, jako býval Varkvaš; Alaska jen doufal, že to nepotrvá příliš dlouho.

„Žádnou správnou řeč vám bohužel nabídnout nemůžu. Ale teď chvíli poslouchejte, hoši. I když to bude asi nudný...“

Vysvětlil jim, co všechno se stalo, zatímco byli v bezvědomí. Jak se však dostali na tuto planetu a proč se lano přetrhlo, to jim vysvětlit nedokázal.

„To všechno nějak zjistíme,“ dodal. „Čím lépe se budete chovat, tím větší budeme mít šance. Nejdřív si najdeme něco k jídlu, oukej?“

Přísně se na oba podíval. Lanagh a Scheep se trochu přikrčili. Usoudil, že to bude nejspíš kůží. V tom poloprůhledném povlaku vypadal opravdu poněkud hrozivě.

Dokud bylo slunce v zenitu, Alaska nedokázal určit světové strany, a tak vyrazili nazdařbůh. Půl hodiny šli přímo.

Lanagh si pohrával s létacím agregátem skafandru, uletěl vždycky pár metrů a zase dopadal na zem, protože přístroj nepracoval spolehlivě. Nakonec mu to Saedelaere zatřhl.

Zprv se obával, že by je někdo mohl zaměřit, zadruhé nemohl vyloučit, že se Lanagh zřítí a zraní se. Nebyl s to ještě ošetřovat mladého Raubyňana.

Scheep vytrhával menší keříky, ohryzával větve, potom kořínky. Zhnusene zkrivil obličej. „Blevajz,“ konstatoval a odhodil keřík.

Alaska ty dva držel pohromadě jen s námahou. Po půl hodině se v oparu ukázal lesík. Stromy tak trochu připomínaly pozemské buky.

„Lanaghu, Scheepe, budete se držet při mně. Žádný zbytečný pohyby, jasný?“

„A proč ne?“

„Protože nás z toho lesa třeba někdo pozoruje. Nechci, aby se nás ten někdo začal bát.“

„Strach je vždycky dobrý,“ prohlásil Lanagh.

„Ale ne, když hledáš přítele. Nebo někoho, kdo ti řekne, kam ses to dostal.“

„Hm.“ Lanagh se zadíval zamyšleně do žerně, což bylo mnohem víc, než si mohl Alaska Saedelaere přát.

Vešli do přítmi lesa. Podrostem vedla stezka zpevněná šotolinou a ohraničená balvany.

Saedelaere si přiložil prst na rty. Tohle gesto kluci už znali. Když chtěli, tak chápali náramně rychle. Lanagh a

Scheep mlčeli jako hrob. Balvany po okraji cesty a cesta vysypaná Šotolinou na cizím světě, v tom už věřili dobrodružství.

Šel po cestě a kluci běželi vedle něj mezi stromy a keřiky. Raubyňané se dokázali pohybovat neuvěřitelně tiše. On dělal návnadu a oni ho jako kryli. Od té doby, co je viděl poprvé jako zpovytaný, ale náramně efektivní zabiják, věřil, že svedou ledacos. Pokud nebyl protivník po zuby ozbrojen, pak proti těm dvěma neměl prakticky šanci.

Stezka vedla dál do hloubi lesa.

„Pst!“ ozvalo se zleva. „Alasko!“

Zastavil se a ztuhl. Upřeně hleděl před sebe a tu mezi stromy spatřil zeleně natřenou chatu.

Dal klukům znamení, aby se drželi vzadu, a sám vyšel na paseku tak, aby ho bylo jasně vidět, pokud je chata obydlená. Lanagh a Scheep zůstali v křoví. Neviděl je, ale věděl, že ho sledují.

„Haló! Je tu někdo?“ zavolal interkosmem, i když neočekával, že by mu v Tolkandiru někdo rozuměl. Šlo jen o to, aby navázal vůbec nějaký kontakt.

Nestalo se však nic. Uvnitř bylo ticho.

„Je tu někdo?“ zavolal hlasitěji, aby ho bylo slyšet i přes stěny z vlnitého plechu.

Nic. Nezbyvalo mu nic jiného než přistoupit ke dveřím a zaklepat.

Chata vypadala přesně tak, jak by si ji postavil člověk. Takové bylo možno vidět na tisícovkách koloniálních světů. Každá stěna měla po jednom čtvercovém okně, přesně ve výšce pro dospělého Člověka. Okna však byla reflexní, nemohl nahlédnout dovnitř.

Bezradně se otáčel. Díval se do keřů a dělal uklidňující gesta. Zachovejte klid. Jenom neudělejte nějakou kravinu!

Zaklepal potřetí, a když se opět nic nestalo, stiskl kliku.

Dveře zavržaly. Strčil hlavu dovnitř. Hleděl do jediné místnosti. To, co viděl, bylo podivné, ale nepůsobilo to nebezpečně.

U stropu visela lampa a matně osvětlovala místnost. Bylo tam poněkud šero. Zavřel za sebou a šel dál. Místnost mohla mít

tak dvanáct metrů. Na jedné straně stály skříně tak, aby nezakrývaly okna, naproti byly prázdný psací stůl a něco jako Šatník.

Oděvy připomínaly overaly. Měly dva rukávy a dvě nohavice, patřily tedy humanoidům.

Alaska Saedelaere to vzal na vědomí s úlevou. S humanoidem se už člověk nějak domluví. Každopádně lépe než s nějakou cizí bytostí, třeba pavoukovitou nebo ptačí. Podobné tělo zpravidla vede k podobnému nazírání na svět.

Do oka mu padla židle u stolu. I ta vypadala jako židle pro člověka. Spartánská, nechalouněná. Stála v červeném kruhu, vůčihledně namalovaném něčí rukou. Závěrem dotyčným zřejmě došla barva, takže část kruhu byla vybarvena slaběji.

Potěžkal židli, vážila zhruba dva kilogramy. Potom ji vrátil zpět do kruhu.

Pozoruhodná však byla dvoumetrová postel. Někdo kolem ní ostrým předmětem opsal půlkruh, který končil u stěny.

Usoudil, že ten půlkruh musí něco znamenat. Ale co? Připomínalo mu to nějaký náboženský rituál a zajímalo ho, jestli obrazec pokračuje venku za stěnou.

Řekl si, že to zjistí později.

Neboť na matraci pod černou přikrývkou cosi leželo.

Postava se nedala pořádně rozeznat. Připomínala stín, napůl průhlednou šedou masu. Zamlženě však nepůsobila jen postava, ale i pokrývka.

Jako by nebyla skutečná. Jako pouhá holoprojekce. Ak tomu dost špatná.

„Haló,“ řekl polohlasem.

Mlhavé tělo nereagovalo. Pokud se jednalo o skutečné tělo, a ne o projekci, pak spalo velice tvrdě.

„Haló!“ ozval se znovu. „Jmenuji se Alaska Saedelaere.“

Zase nic. Rozhodl se, že té bytosti sáhne na rameno.

Ale než tak stačil učinit, sama se otočila. Lůžko metamorfovalo v jakýsi neurčitý oblak. Bylo to něco nepopsatelného, nepochopitelného, rozmlženého.

„Haló! Jsem...”

Pokrývka odletěla stranou a metamorfovala v mlžný závoj.

A z něj vystoupila éterická postava. Uskočil stranou, ale příliš pozdě. Nepočítal, že zdánlivě nehybná bytost ožije tak rychle.

Šedá postava jím prošla, jako by byl pouhý duch.

3.

Polední planeta.

On a cizinec byli každý z jiného světa.

Alaska Saedelaere se snažil postupovat metodicky. Nejdřív se dotkl pokrývky, tedy aspoň se o to pokusil. Prsty jí prošly, jako by vůbec neexistovala. Podobně tomu bylo s polštářem. Zato rám postele byl stabilní, masivní a hmatatelný.

Potom se obrátil ke stínu. Stín nijak nereagoval. Nebo mu pořád někdo lezl do chaty a budil ho?

„Ne," zabručel Alaska, „to není možné."

Stín ho pravděpodobně nevidí ani necítí. Patrně nic neslyšel, protože mezi nimi není možný kontakt. Ale jak by ho potom mohl vnímat Alaska Saedelaere? Těžko říct.

Stín usedl ke stolu. Vytáhl jednu zásuvku a v témže okamžiku se proměnila v rozmazanou hmotu stejně jako prve pokrývka.

Alaska se díval neznámému přes rameno. Ten jako by psal. Ale nebylo to dobře zřetelné. Vše, co se odehrávalo na desce stolu, zahaloval opar neurčitosti.

Poklepal do míst, kde měla bytost pravděpodobně rameno. Prsty vnikly několik centimetrů do masy. Nic, žádná reakce.

Zejména ho překvapilo, že už nevnímal ani hmotu židle, přestože ji ještě před chvílí držel v ruce. Zřejmě čehokoli se stín

dotkl, to se změnilo v materiálně neurčitou zónu.

Alaska Saedelaere tento proces nazval symptomem neostrosti. Jemu zjevně nebyl nebezpečný.

Opatrně udělal krok vpřed. Prošel židlí i postavou.

Když se pozorně zaposlouchal do svého nitra, připadalo mu, že je vedle něj ještě jedna bytost. Nekonečně daleko, ale nebylo to víc než zdání. Byl si však jist, že se jedná o člověka.

Jaká ta podivná myšlenka.. lidé v Tolkandiru, Alaska nedokázal přijít na to, jak navázat kontakt. Asi by musel být telepat.

A co když ta bytost je humanoidovi pouze podobná? Instinkt mu však s naprostou jistotou říkal, že má před sebou jedince stejného druhu a téhož genetického původu. Odpovídalo by tomu zařízení chaty. Nebýt neostrosti, cítil by se v posteli a na židli stejně dobře jako ta postava.

„Kůžě," zabručel, „cítíš něco?"

„Totéž co ty. Stín žije. Ale jsme od něj příliš daleko."

„Jak daleko?"

„Snad světelné roky? Nevím."

„Možná je to zrcadlení z mého podvědomí. Anebo bytost, kterou vytvořila Goedda k obrazu mému."

Na to kůžě neodpověděla. Co měla ostatně taky říkat?

Když otevřel dveře a vyšel ven, odhadl, že uběhlo tak půl hodiny. První, co ho zaujalo, byla poloha slunce. V zenitu, tedy stále poledne.

Uvědomil si, že ve skutečnosti se nejedná o slunce, ale o Goeddu. Slunce, které ve skutečnosti sluncem není, se tak nemusí ani chovat.

Lanagh a Scheep vyběhli z křoví. „Kde jsi byl tak dlouho?" zasyčel na něj Scheep.

, Jasně," přidal se Lanagh. „Už jsme chtěli jít za tebou. Však jsi náš nový rodič."

„Jen se nedělejte. Určitě byste se mě docela rádi zbavili."

Raubyňané mlčeli a zdálo se, že si skutečně dělali starosti. Možná se už mezi nimi vytvořil osobní vztah. I když Alaska neměl krémový obličej, ani Šedou srst nebo vak. Každopádně mohli už dávno zmizet, kdyby chtěli.

„Co se tam uvnitř děje?" zajímal se Lanagh.

„Jděte se podívat."

Na deset minut vešli dovnitř. Alaska Saedelaere slyšel jen jejich udivené a potom zmatené hlasy. Krátce nato se znovu ukázali.

„Tak co? Viděli jste stín?"

„Jasan," odvětil Lanagh, „nejsme přece slepí." Pak ukázal na brášku a žaloval: „Scheep se ho pokusil rozsápat, ale nešlo to."

„To není pravda!" bránil se Scheep a začali se prát.

Alaska Saedelaere šokované mlčel. Přirozeně, pokoušeli se o to oba, to bylo nad slunce jasnější. Vrhli se na někoho, koho v životě neviděli. Kdo jim nic neudělal. Štěstí, že ta bytost není hmotná.

Zdánlivě klidně přihlížel, jak se hoši perou. Když se unavili, pravil: „Jestliže se něco takového bude opakovat, vykašlu se na vás a půjdu dál sám."

Pohrůžka zapůsobila. Raubyňané ztuhli a otevřeli žluté pusy.

„To si začal Scheep!" žaloval Lanagh.

„Zakazuji ti, Lanaghu, abys mi i nadále lhal. A teď se oba postavte. No tak!"

Otočil se k nim opovržlivě zády a vyšel z paseky. Raubyňané se schlíple plížili za ním.

Za půl hodiny vyšli z lesa. Nad stepí se snášela mlha.

Při cestě našli keř s malými rudými plody. Alaska Saedelaere je ozkoušel jako první. Měl aktivátor, takže jedy na něj nemohly. Plody však měly vynikající chuť a byly sladké jako cukr.

Lanagh a Scheep se na keř vrhli jako kobylky. V životě snad neviděl nikoho, kdo by za tak krátkou dobu nasbíral a pozřel tolik potravy.

Alaska si dával na čas. Pomalu žvýkal a hleděl do stepi. Měl pocit, že mlha se asi kilometr od nich protrhává.

„Jak dlouho tady budem trčet?“ zeptal se Scheep. Už zase hořel netrpělivostí.

„Asi půl hodiny.“

„Tolik?“

„Jo. Tolik.“ Posadil se na kámen. Prikázal kůži, aby opustila jeho tělo. Bylo to jejich pravidelné cvičení. Z parazita se mohl stát partner nebo aspoň snesitelné zlo, jestliže se kůže aspoň částečně osamostatní.

Její rekord byl deset minut, což podle Alasky nebylo příliš. Deset minut stačilo tak na sprchu.

Díky buněčnému aktivátoru byl zvyklý trávit léta, desítky let o samotě. Ale co kdyby se dostal opět do Mléčné dráhy? A co kdyby opět někdy potkal ženu?

To pomyšlení mu nebylo příliš příjemné. Ženské ho zas tolik nebraly. Byl příliš nedůvěřivý a zdrženlivý. Ale kdyby jednou našel partnerku, která by v něm cosi vzbudila, pak by měl problém. Deset minut na sex nebo na vyznání lásky. To by šlo výjimečně, ale ne natrvalo. Ušklíbl se.

Sledoval, jak ho kůže pozvolna opouští.

Nejdřív mu uvolnila nohy. Parazit se pohyboval jako deset neviditelných stonožek. Byl to pocit, na který si musel zvyknout.

Pod skafandrem to škubalo, otevřel si vpředu zip a poloprůhledná hmota stekla z jeho těla na zem.

Nakonec před ním ležel beztvarý pytel.

„Minimálně na deset minut,“ žádal.

„Vzdálíš se tak daleko, jak to jen půjde. Zůstaneme v kontaktu.“

Pytel neodpověděl. Hlasové orgány kůže zřejmě neměla. Ale cítil její přítomnost. Jasně vnímal, co se v ní odehrává, i když byli od sebe na čtyři metry.

Sledoval, jak leze pryč. Brzy se ztratila v mlze a podrostu.

Varovně se podíval na kluky. Měli žádostivě otevřená ústa a to mluvilo za vše. Snad vědí, že kůži nesmějí napadnout. Vysvětloval jim to sice už aspoň desetkrát, ale na některé zákazy rádi zapomínali.

Alaska Saedelaere se podíval na hodinky. Po osmi minutách se kůže připlížila nazpět. Vyslal k ní odmítavou myšlenku, kterou zřejmě pochopila.

Po dalších dvou minutách však vyvinula Užasnou rychlost. Vyjela po oděvu, bleskově se rozprostřela po celém těle.

„Trpěla jsem, Alasko.“

„To se bohužel nedá nic dělat,“ řekl tvrdě.

Cítil její přítomnost na každíčkém kousku těla. Chapadla se mu zavrtávala do tělesných otvorů, maličká, tenounká pseudopodia. Tak si brala potravu. Byla to její jediná možnost, živila se opravdu jako parazit.

A pak se stalo něco, co ho velice polekalo. Kůže mu dala elektrickou ránu.

Trhl sebou. „Co je?“ zeptal se zlostně. „Bojíš se nějakého stínu?“

„Ne, Alasko...,“ ozvala se váhavě. „Já...Už je to tady zase.“

„Co?“

„Hned. Dávej pozor.“

Připravil se. Dostal druhou ránu. Tentokrát sebou netřhl, ale snažil se vnímat každíčký detail.

Tady přichází Mimoň... Mimoň tě nevidí. Ale cítí tě...

To rozhodně nebyly jeho myšlenky. Co se tu děje?

Mimoň.

Jednalo se o jakési mentální osahávání, které vnímal jen díky kůži, protože fungovala jako zesilovač. Rány mu tedy nedávala ona, přicházelo to odjinud.

Podíval se na Lanagha a Scheepa. Ničeho si nevšiml. Jen remcali, že se nejde dál.

Sledoval osahávání. Jev se jich několikrát dotkl. Někdo něco hledal. Ale měl pocit, že ten neznámý si jich nevšiml.

„Co to může být?“ zeptala se bázlivě kůže.

„Nevím. Asi nějaký mutant. Velice silný telepat, řekl bych. Nebo bytost s mimořádnými mentálními schopnostmi. A jmenuje se zřejmě Mimoň.“

Alaska cítil, jak se ho zmocňuje stále větší neklid. Něco podobného už jednou zažil, když se poprvé setkal se supermutantem Ribaldem Corellem. Ale to bylo před více než tisíci lety.

Osahávání pomalu ustávalo. Pár sekund nato bylo po všem. Nevěděl, zda to má něco společného s Goeddou.

Někdo nebo něco jménem Mimoň bylo poblíž. Když pomyslel na to, že by se s tím měl setkat, cítil se všelijak, jenom ne ve své kůži.

„Jdeme, hoši,“ zavelel.

První hodinu nedůvěřoval každíčkému kameni, každé prohlubni. Neklid se vytrácel jen pozvolna. Pokud je Mimoň poblíž, pak zřejmě nemá v úmyslu se ukazovat.

Kluci šli za ním stále neposlušněji. Připadal si jako hlídací pes. Ještě že to stádo nemá víc než dva kusy.

Čím dále šli krajinou, tím více ubývalo vlhkosti ve vzduchu. Po pěti kilometrech se zvedl vítr a rozehnal poslední mlhu. A nastal jasný výhled.

Nevěřil vlastním očím. Několikrát potřásl hlavou. Rázem byl nějaký Mimoň skoro zapomenut. Záhada s Goeddou a teleportací zato vystoupila do popředí.

Kam jsme se to jen dostali?

Planeta byla bez obzoru. Země se zaktivovala vzhůru. Zpočátku si ještě myslel, že jsou na dně obrovského údolí. Byla to však iluze. Buď výhled zkresloval jakýsi optický efekt, nebo se dostali do centra nějaké naprosto nemožné konstrukce.

„Co je to?“ ozvala se kůže, která vycítila jeho neklid.

„To je dutosvět,“ odvětil Alaska.

„Co tím myslíš? Nerozumím.“

„Představ si, že je to naprosto dutá planeta. Nejsme na jejím povrchu. Gravitace nepůsobí ze středu, ale jinak.“

Krajina v dálce se klenula vzhůru. V tomto případě však výhled neomezoval horizont, ale částčky prachu a vody ve vzduchu.

Slunce viselo uprostřed dutosvěta. Planeta neobíhala kolem slunce, ale sloužila jako nějaká nádoba. Z tohoto hlediska byl pojem „slunce“ mylný. To, co lidské oko považovalo automaticky za hvězdu, bylo ve skutečnosti mnohem menší. Tak deset nebo dvacet kilometrů, hádal Alaska.

Pochopil, že tady nebude nikdy tma. Dokud zde budou, bude vždy poledne.

„Něco takového jsem v životě neviděla. A můj bývalý pán, Kummerog, rovněž ne.“

„To už je co říct,“ poznamenal Alaska Saedelaere hořce. „Něco takového nemůže vlastně ani existovat. Ledaže by to bylo někým nebo něčím vytvořeno. Planeta je určitě umělá. Nebo je to iluze. Možná se nám to jenom zdá.“

„To určitě ne,“ prohlásila kůže přesvědčeně.

Alaska Saedelaere se zasmál. Kůže je ještě naivní. Nezažila toho tolik, co on. O dutosvětech slyšel přinejmenším už dvakrát. První měl jméno Horror a pocházel od Mí-sirů ostrovů z Andromedy. Na ten druhý si pamatoval dobře, protože to nebylo tak dlouho: Downunder, jedna ze sarnplerských planet ve Velké prázdnotě.

Tu k němu přiskočil Lanagh. „Hele, Alasko. Tamhle!“

Přimhouřil oči a podíval se. Byl to hřeben. Proti zakřivujícímu se terénu se daly vyvýšeniny těžko rozeznat.

Raubyňan měl lepší zrak.

„Že jsou to hory?“ ujišťoval se.

„Jasně,“ ozval se Scheep, „co jinýho?“

„Tak fajn. Podíváme se, co je za nimi.“

Změnili směr. Těžko říct, kam šli. Ve věčném poledni se nedal rozlišit sever, jih, východ ani západ.

Po hodině se před nimi ukázala jakási louže. Voda nebyla valně chutí, ale žízeň uhasila. Afaska Saedelaere v ní nenašel žádné nebezpečné substance. Naplnil si nádrž v obleku a přinutil kluky, aby udělali totéž. To místo si musí zapamatovat. Kdoví, kdy zase narazí na vodu.

Za tři hodiny se dostali k úpatí kopce. Ztěžka vylezli na vrchol.

Na druhé straně, asi deset kilometrů daleko, spatřili útvar, který se dal jen těžko identifikovat. Alaska se domníval, že by to mohlo být nějaké město. Tam snad něco zjistí.

Alaska a Raubyňané se vydali přímo k němu. Nebylo kde se skrýt. Čím více se blížili, tím rnéně bylo keřů.

Stromy nebo terénní vlny neexistovaly.

Deset kilometrů, to byla dlouhá cesta. Za chvíli začali kluci reptat.

Celou tu dobu Alaska přemýšlel, jestli jdou po skutečné zemi, nebo po nějaké iluzi. Bytost, která je sem přenesla, disponuje značnou mentální silou. A co když se pohybují pouze ve snu? V Goeddině snu? V naprosto ireálném světě...

Tomu však odporovaly čtyři argumenty. Zprv má buněčný aktivátor, který zvyšuje jeho odolnost i proti hypnotickým vlivům. Zadruhé je mentálně stabilizovaný díky mozkové operaci, kterou podstoupil před mnoha sty lety. Zatřetí je jako bývalý nositel Cappinova fragmentu polomutant. A to dodnes. A konečně ho obaluje kůže, což je další stabilizující faktor.

Ve městě, tedy spíše městečku, byl klid. Museli být dávno spatřeni, a přesto se nic nedělo.

Když měli za sebou polovinu cesty, vznesly se nad domy dva těžko definovatelné šedé objekty.

Konečně, pomyslel si. První reakce.

Objekty vystoupaly do výšky sta metrů. Považoval je za letadla nebo kluzáky, ale jistý si nebyl. Zrychlily a zmizely ve výšce.

Jediné, co rozeznal, byl obrys, hrubý tvar. I když se ocitl v naprosto neznámých končinách, byly mu jaksi povědomé. Aspoň z dálky připomínaly běžné modely, jaké vídal v Mléčné dráze.

„Už mě to nebaví,“ reptal za ním Lanagh.

„A mě taky ne,“ přidal se Scheep.

Raubyňané se neskutečně loudali, naprosto lhotejně, skoro jim záviděl. Zřejmé nechápali situaci. Vůbec je nevzrušovalo, že země se nezakřivuje dolů, ale nahoru. A nevidilo jim, že jim možná hrozí smrtelné nebezpečí.

Neznámé městečko na ně skoro nepůsobilo.

Náhle se před nimi ukázala cesta, vydlážděná kameny břidlicové barvy a vedoucí přímo k městečku.

Napadlo ho, jestli by nebylo rozumnější přijít z jiného směru. Pak si ale řekl, že dělat nějaké tajnosti nemá smysl,

Otočil se ke klukům. „Tak pojďte. A když

někoho potkáme, chovejte se slušně. Jasně?”

„Jasan,” odpověděl Scheep.

„No jo,” dodal Lanagh. „Copak se někdy chováme jinak?”

„Já nežertuju,” řekl Alaska přísně. „Myslím to smrtelně vážně. Nezabijete ani nezraníte nikoho, koho potkáme.

Nic nepoškodíte a nikoho nebudete ohrožovat.”

„Bez výjimky?”

„Bez výjimky.”

„No dobře, ale až na to, kdyby...”

„Dost, Lanaghu! Už ani slovo.”

Vyrazil, ani se neohlédl. „Všecko nám chce zkazit,” slyšel za sebou. „To je nuda. Bolej mě nohy.”

A pak mu cosi prosvíštělo těsně nad hlavou. Alaska sebou trhl. V letící postavě poznal Lanagha.

Hošík zapnul létací agregát. Stalo se, co se muselo stát. Lanagh neuletěl ani dvacet metrů a zřítíl se. Dopadl na zem v kotrmelcích, a řval bolestí.

Alaska Saedelaere si odpustil jakýkoli komentář. Pouze se přesvědčil, zda se Lanagh nezranil. Raubyňané však byli tvrdí chlapíci, neměl ani škrábanec. Pokračovali v cestě. Skučení za zády v něm mělo vzbudit soucit.

Městečko mělo takových dvě stě nebo tři sta domů. Nepůsobily příliš exoticky. Před estetikou zde dali přednost účelnosti a trvanlivosti.

Na mnohých střechách byly antény, podle tvaru zřejmě přijímače na normální energii. V Mléčné dráze se používaly pro příjem trividea a pro občanské vysílačky. V Tolkandiru mohly sloužit něčemu úplně jinému.

Zastavili se na hranici města. Alaska Saedelaere se podíval na Červenou tabulku.

Nikde nic. Jen ta tabulka. Nevěřil vlastním očím. Bylo to ještě větší překvapení, než setkání s Goeddou.

„Co je, Alasko?” zajímal se Lanagh.

„To tady zkameníme, nebo co?” přidal se Scheep.

„Vidíte to písmo?” zeptal se Alaska.

„Jasně.”

„Tak čtete.”

„A jak?” zeptal se neuctivě Lanagh. „Je to cizí jazyk.”

„Tak dobře,” řekl Alaska. „Přečtu vám to já. Je na tom slovo Nusteir.”

„No a co?”

„Soudím, že tak se jmenuje tohle město. A to písmo je interkosmo.”

„Cože...? Hele, moment!” Kluci byli najednou stejně vzrušení jako on. Lanagh se rozběhl k tabulce a zvědavě ji okukoval a osahával, až měl Alaska strach, že ji ulomí. „Interkosmo, to byla přece tvoje řeč, ne?”

„Ano. Interkosmem se mluví v Mléčné dráze. V mé vlasti.”

„Ale ty jsi tvrdil, že je to odtud několik miliard světelných let.”

„Pár milionů,” opravil ho Alaska. „To jsem říkal.”

„A jak se pak sem ta divná tabulka dostala?”

„To vážně nevím, Lanaghu.”

„Tady něco nehraje,” usoudil Lanagh.

To máš naprosto pravdu, řekl si Alaska v duchu. Vešli mezi stavby. První dům vlevo byl jako bungalov se dvěma okny a zavřenými dveřmi. Před vchodem byl záhon.

Saedelaere přistoupil ke dveřím. Byl na nich štítek a zvonek. Bydlel nebo bydlela tam Kesto Bartam. Opět interkosmo.

Stiskl zvonek. Nestalo se však nic. V domě bylo i nadále ticho.

Vyděsili ho však kluci. „Hej, Alasko!” křičeli a oba ukazovali stejným směrem.

Po ulici šly tři stíny. Vypadaly stejně jako ten z chaty. Jako by patřily k nějaké úplně jiné rase.

Používaly stejnou ulici, dýchaly týž

vzduch jako on. Přesto se cítil jako vetřelec v zakázaném světě, jako nějaký přízrak.

Stíny zamířily k domu na druhé straně ulice. Saedelaere si všiml, že budovu opisuje nepravidelný modrý kruh.

Jeden stín otevřel dveře. Oblast kolem se zamlžila a stíny se ztratily uvnitř. Alaska a kluci na to nechápavě zírali.

Mlžení po chvíli ustalo a místo něj se opět ukázaly stabilní dveře.

„Všechno, čeho se ty stíny dotknou, se rozkládá,” prohlásil Alaska. „Po chvíli se to však opět vrátí do pevného stavu. Nechápu.”

Rozhodl se, že jim bude říkat nulové osoby, nuláci.

Vyrazili k centru. Všechny nápisy byly v interkosmu. V obrazovkách a holografických kostkách, které občas

viděli, šedě sněžilo, což odpovídalo symptomu neostrosti a mlžným bytostem tohoto světa. Z toho Alaska usoudil na dvě možnosti. Zaprvé před dávnými časy se sem nějak dostali osadníci ze Země. Pokud pohlížel na

stíny jako na normální bytosti, pak tu existoval zdánlivě průměrný venkovský život. Zadrhé Goedda je nepřenesla na druhý konec Tolkandiru, ale až do Mléčné dráhy. Obě tyto možnosti považoval za vyloučené. Jedna z nich však přece jen mohla být vysoce pravděpodobná.

4.

Malí piloti.

Cestou zkoušeli dveře, ale všechny byly zamčené. Potom Lanagh objevil otevřené okno, tak úzké, že by jímAlaska neprolezl.

Musel tedy vloupáním pověřit jednoho z Raubynanů. Rozhodl se pro Lanagha. Napomenul ho, aby byl opatrný. Měl projít bungalovem a otevřít jim dveře.

Lanagh tedy vlezl dovnitř a Alaska se Scheepem obešli domek ke dveřím.

Za necelé dvě minuty Lanagh vítězoslavně otevřel. „Uvnitř jsou dva stíny, Alasko. Ale ničeho si nevšímly. Jenom tak dřepí v koutě.“

Alaska si uvědomil, že dveře zůstaly stabilní. A to proto, že se jich dotkl Lanagh. Kdyby dveře otevřel nulák, pak by se změnily v opar.

Sel první. Vnitřek bungalovu sestával ze tří místností. V obývacím pokoji seděli v pohodlných křeslech naprosto nehybní nuláci. Každé křeslo obepisoval kruh. Kruhy byly prakticky všude, kde to jen šlo, na stěnách i na podlaze, dokonce i květináče s květinami byly na stole uspořádány do kruhu.

V kuchyni spatřil na zemi střepy hranatých keramických nádob. Všechny oblé a zakulacené šálky a misky však byly kupodivu v pořádku.

Kruhovitě a oválné je zřejmě dobré nebo užitečné, zatímco hranaté je z neznámých důvodů nedobré, usoudil. A co když se někdo pokoušel hrany narovnat?

Pokusil se uvést do chodu jeden kuchyňský přístroj. Nefungoval, neměl energii.

Otevřel lednici. Zvláštní, ta fungovala a bylo v ní množství jídla a nápojů. Nacpal si kapsy koncentráty a pak se z jedné láhve napil. Stálo na ní interkosmem Mléko.

V mrazáku našel jakési jídlo zmražené, nebo aspoň tvrdé a pokryté jinovatkou. Nádob a obsah však měly pokojovou teplotu.

Lanagh a Scheep se pustili do lednice. Nebránil jim v tom. Zvláště jim zachutnalo cosi jako popcorn.

V ložnici byla jedna stěna polepená poznámkami.

Zvláště ho zaujala jedna z nich: 13. června v 17 hod. Schůzka v Trade City. Velvyslanectví Země. Špatná zásilka.

O jakou špatnou zásilku šlo, těžko říct. Poznámka však obsahovala důležité informace. 13. června bude pozitíří, pokud ještě

mohl věřit datu na svých hodinkách. Velvyslanectví Země není mimo Mléčnou dráhu zas tolik a Trade Ciíy, tak se jmenuje hlavní město Olympu. Takže Nusteir se nachází někde poblíž Trade City.

Všechno souhlasilo. Až na to, že Trade City se nenachází v žádném dutošvětě.

Vyšli z domu a pokračovali v průzkumu.

Lanagh našel na dvoře převrženou popelnici. Mezi odpadem byl barevný prospekt. Pomačkaný, nicméně čitelný. Dobrodružná dovolená na Olympu! stálo na něm. Nech za zády velkoměsto. Vyprav se do Nusteiru. To nejlepší zaopatření a prima lidi. Paragliding na starobylých přístrojích. Motorový let. Sjezd Nusturského vodopádu. Žij jako první osadníci.

Prospekt ho nijak nevzrušil. Vzal informace prostě jen na vědomí.

Hodila se mu druhá strana s plánkem Nusteiru, kde byly vyznačeny nejdůležitější body. Červená šipka ukazovala nahoru a u ní stálo 600 km do Trade City.

Procházeli ulicemi. Lanagh si pohrával s antigravem. Saedelaere do něj mohl hučet, jak chtěl, ale k ničemu to nevedlo. Scheep si pořád někde obstarával popcorn, raubyňanským žaludkům zřejmě svědčil.

Před nusteirskou radnicí, na kraji opuštěného tržiště, našel nástěnku s TERRANIA NEWS REPORTEM.

Tyto noviny se šířily hypervysílačem po půlce Mléčné dráhy. Zvláštní však bylo, že si někdo dal tu námahu, aby je vytiskl. Normálně se četly z obrazovky, pokud už někdo nedal přednost trividovým zprávám.

REPORT byl z 18. května 1289 NGL.

Nejvíce ho šokovala informace o invazi. Do Mléčné dráhy vnikly silné flotily z neznámé oblasti vesmíru. Psalo se tam o srážkách a bojích, o obsazených světech.

Slovo ježatky mu nic neříkalo, i když jejich popis mu cosi připomínal. Slova Gazkarové a Neezové ho však poděsila. O těch

slyšel v Tolkandiru. Tyto národy se tam kdysi hojně vyskytovaly, a to krátce před zhroucením, jež prakticky vyprázdnilo celou galaxii.

Na rozhodující zprávu narazil až na konci. Reportér označil vetřelce jako Tolkandy. A to proto, že údajně pocházeli z galaxie Tolkandir.

„Do háje...“ zabručel.

Kamínky mozaiky se začaly skládat dohromady. Obraz to ještě zdaleka nebyl, ale hodily se k sobě.

Čtvrtý posel Thoregonu riskoval život, aby varoval před děsivým nebezpečím jménem Goedda. Před více než Šedesáti lety.

V Tolkandiru Alaska Saedelaere sledoval umírání celé galaxie. Potom se ho zmocnila Goedda, patrně neúmyslně, a přenesla ho do dutosvěta.

Dutosvět byl jaksi stejný jako Olymp. Planeta Olymp se však nachází v Mléčné dráze. Alaska už nepochyboval o tom, že Goedda hodlá po Tolkandiru vyhlídnout i Mléčnou dráhu.

Odhadoval, že Nusteir má nějakých tisíc obyvatel. Na ulicích však byl překvapivě malý ruch. Většina nuláků dřepěla doma v křeslech nebo pospávala v postelích. A každý z nich kolem sebe opsal kruh.

Stále si to nedokázal vysvětlit. Pouze měl dojem, že ty kruhy nějak souvisí s chystaným útokem na Mléčnou dráhu. V Tolkandiru to zřejmě začínalo stejně.

Hledali ubytování a našli si je v prázdném hotelu. Letargický personál jim nevěnoval pozornost. Výhoda hotelu spočívala v tom, že neměl elektricky řízené přechody, pouze klasické dveře s klikami.

Prospali osm hodin. I Alaska Saedelaere, kterému zpravidla stačily tři hodiny. Teleportace ho stála hodně sil. Když vstal, otevřel okno a vyhlédl ven. Něco jako ráno na tomto poledním světě patrně neexistovalo. Slunce Goedda stálo dál v zenitu.

„Alasko, můžeme si jít hrát?“

„A co to konkrétně znamená, Lanaghu?“ zeptal se podezíravě.

„To ještě nevíme.“

Zamyslel se. Dvacet čtyři hodiny denně je stejně neuhlídá.

„Ale pod jednou podmínkou,“ řekl. „Nulákům se vyhýbejte a nikoho nezabíjejte. Jasný?“

„Jasná zpráva.“

„Tak dobře. Uvidíme. Jen abyste věděli: Včera jsme šli kolem obchodního domu. Vzpomínáte si? Chci se tam podívat.“

„Hodně štěstí, Alasko,“ řekli jako hodní chlapečci.

Z hotelu odešli společně. Scheep a Lanagh pak někam zmizeli a Alaska radši nepřemýšlel o tom, co dělají.

Šel podle plánu na prospektu. Obchodní dům patřil mezi ty větší domy na náměstí a snadno ho znovu našel.

Vchod uzavíraly stabilní dveře. Automatika na něj nereagovala. Chvilí mu trvalo, než se dostal dovnitř.

Proklouzl za jedním nulákem, když se vchod změnil v mlhu.

Uvnitř ho čekaly narvané regály. Sortiment mnohonásobně převyšoval potřeby Nusteiru. Usoudil, že se zde zřejmě zásobuje celé okolí.

Dejme tomu, že Nusteir se skutečně specializuje na aktivní rekreaci. Jaké požadavky má pak takový rekreant? Komfort mít nemusí, ani Špičkové technologie. Zpět k přírodě, tak zní dnešní heslo. Užít si s minimem techniky. To bylo pro Alasku výhodné. Špičková technologie by mu stejně byla k ničemu. Potřeboval přesné, neenergetické nástroje.

Nejdřív objevil barometr, hned v prvních

řadách mezi suvenýry a sladkostmi. Byl na něm kýčovitý obrázek vodopádu, zřejmě symbol Nusteiru a nalepená cenovka, galax padesát.

Hledal další půlhodinu, až objevil oddělení s optikou. Vybral si teleskop i s veškerým příslušenstvím.

Nakonec si vzal metrové, plastické tyčky, které šlo zarazit do země. Patřily k nějaké hře, která připomínala pradávný golf.

„K Čemu ti ten dalekohled bude?“ zajímala se kuže. „Tady hvězdy nejsou.“

„Taky se nechci koukat na hvězdy. Spíš mě zajímá Goedda.“

„A to si myslíš, že tím dalekohledem něco uvidíš?“

„Třeba jo.“

„Tam nahoře je jenom stříbrný mrak.“

„Uvidíme.“

Uložil všechno do dvou batohů a hodil si je na ramena. U východu si počkal na nuláka a za necelou půlhodinku byl venku.

Vydal se na kraj obce a vyhledal si rovinku s dobrým výhledem.

Tlak na barometru si definoval jako základ pro měření výšky „nad mořem.“ Na tomtéž místě zarazil do země první tyčku. Místo si vyznačil do plánu jako bod A.

Hodlal provést trigonometrické měření. Bylo nesmírně důležité, aby všechny hodnoty odpovídaly co nejvíce realitě. Každý metr, který zpočátku naměří Špatně, by se s v závěru mohl znásobit na kilometry.

Poprvé pocítil jako výhodu, že se nachází v dutosvětě. Stříbřité slunce Goedda stálo pořád v zenitu. Jinými slovy, úhel mezi povrchem země a Goeddou Činil vždy devadesát stupňů.

Alaska Saedelaere smontoval teleskop a namířil ho na střed Goeddy. Uvolnil aretaci, teleskop převrátil a nastavil ho na devadesát stupňů. Nedohlédl příliš daleko. V dutosvětě se země zaktivovala nahoru, nikoli dolů. Po pár stech metrech se už díval do země.

Na mapě si vyznačil čtyři další místa, všechna mimo Nusteir. Každé z nich bylo z bodu A vidět dalekohledem.

Dvě budovy, horký pramen vyvěrající ze země a přistávací plocha pro malé kosmické lodě.

Ona místa hodlal postupně navštívit. Bez kluzáku mu to bude trvat několik hodin. A nesmí zapomenout, že taky musí nakrmit parazita.

Netroufal si nechat Raubyňany celý den bez dozoru. Už uběhly tři hodiny. Nejvyšší čas, aby se podíval, co dělají.

Rozebral teleskop a schoval ho do křoví. Vzhledem k nulácké letargii s krádeží nepočítal, ale jeden nikdy neví. Vrátil se do hotelu. Kluci nikde.

„To se dalo čekat," poznamenala kůže.

„Asi ano. Jdeme je hledat."

Dlouho chodil, díval se, ale najít Raubyňany nebyla hračka. Řekl si, že jim natře skafandry fluorescenční barvou. Anebo jim dá zvonečky, čímž si z nich udělá zapřísáhlé nepřátele.

Po půl hodině překonal zábrany a začal jednoduše křičet.

„Lanaghu, Scheepe? Kde jste?"

Nic.

Když se dvakrát překřičel celým Nusteirem, naštal se. Přestal křičet. Určitě dělají, že ho neslyší.

Půl hodiny nato spatřil nad střechami jakýsi stín, jen na zlomek sekundy. Připadalo mu, že není rozmlžený. Viděl tedy něco skutečného, pevného.

Podle plánu tam měla být elektrárna. Přidal do kroku, zabočil za roh a vesel na nádvoří.

Raubyňané se zrovna hrabali v odstaveném, napůl zničeném kluzáku.

„Tak tady vás mám!"

Lanagh a Scheep sebou trhli a jako na povel se zatvářili jako nevinátka.

„Jé, Alaska..."

„Přesně tak. Proč jste se mi neozvali?"

„Ty jsi nás volal?" zeptal se drze Lanagh

„Volal."

„Ale my tě vážně neslyšeli."

Alaska Saedelaere potřásl hlavou. „A ještě něco. Právě jsem jednoho z vás viděl letět. Kdo to byl?"

Scheep ukázal na bratra a žaloval: „To on. Lítá už celou dobu."

Lanagh zavřel, a než se ti dva dostali do sebe, stoupl si Alaska mezi ne. „A dost!"

Potom se otočil k Lanaghoovi a vzal ho za ramena. „Poslyš, prcku. Používat antigrav je o hubu. Všechno, co potřebuje energii, je tady nespolehlivé. Stačí, abys jednou špatně spadl a vážně se zraníš. Chápeš to?"

„Ano."

„Fajn. Hledal jsem vás z určitého důvodu. Zřejmě budu mít dlouho co dělat tady kolem. Jdete se mnou, nebo zůstanete tady?"

„Radši tady," odpověděli jako jeden muž.

Alaska se zasmál. „Já to věděl. Ale už nelétejte," napomenul je. „V žádném případě nepoužívejte antigrav.

Nechci, aby se někdo z vás zranil. A ještě něco... Třeba nás někdo pozoruje. A když si nejsme jisti, co se děje, je lepší být nenápadnými."

„Jasná zpráva, Alasko."

„Takže bacha. Rozuměli?"

„Na nás se můžeš spolehnout."

Věděl, že nemůže. Ale co mu zbývalo? V podstatě by potřeboval dva dozorce, nebo spíš na každého dva. Přísně se na ně zahleděl, otočil se a nechal je být.

Byl ještě jeden důvod, proč by se neměli příliš ukazovat, ale ten si nechával pro sebe. Nečekal, že by ho pochopili. O mutantech a mentálních vlivech nevěděli nic. Jsou to ostatně ještě děti.

V křoví u bodu A našel teleskop. Momentálně ho nepotřeboval. Pouze barometr, mapu a tyčky. S lehkým nákladem se vydal na cestu.

U bodu B, opuštěného kiosku asi o čtyři kilometry dál, na okraji turistické stezky, zaznamenal o něco větší tlak. Poznamenal si hodnotu.

Vyšší tlak vzduchu znamenal, že kiosk je níže než Nusieir. Vzdálenost ke Goeddě byla tedy větší než z bodu A. Potřeboval však dva body o přesné stejné vzdálenosti.

Druhou zastávkou byl horký pramen, vzdálený deset kilometrů. Tlak vzduchu tam odpovídal přesně jeho požadavkům, a proto si řekl, že k bodům D a E už nepůjde. Od kraje Nusteiru bude tyčka s teleskopem jasně vidět.

Po více než hodině se dostal zase k bodu A.

„Proč jsi nepoužil bod, který by byl blíž?" zeptala se ho kůže.

Alaska Saedelaere toho o vyměřování moc nevěděl, ale parazit znal ještě méně.

„Čím větší vzdálenost," vysvětloval, „tím větší přesnost. Nepracujeme přece se zaměřovači, ale opticky."

„To nechápu."

„Uvidíš."

Všude ve vesmíru platila stejná geometrie. Bod A, bod C a Goedda tvořily rovnoramenný trojúhelník. Bod A a

bod C byly stejně vzdálené od Goeddy, to zjistil barometrem.

Kolik, to však nevěděl. Ale má-li vzdálenost mezi A a C a navíc zná dva úhly trojúhelníku, pak se dá vypočítat délka ramene. Bylo to vlastně docela jednoduché.

Namířil teleskop na pramen a zaměřil tyčku.

Potom okulár převrátil o 90 stupňů doprava. Naměřil pásmem deset metrů a vytyčil v zemi další značku.

„A teď?“ zeptala se kůže.

„Teď,“ vysvětloval, „postavíme teleskop tam, kde je tyč, tedy o deset metrů dál.“

„Aha.“

Odmontoval přístroj a znovu jej namontoval. Úhel, pod kterým teď prameny viděl, se nepatrně změnil. Změnu si zaznamenal.

Zbytek už byly obyčejné počty. Měl vzdálenost a dva úhly v pravoúhlém trojúhelníku. Potřeboval celou hodinu, deset listů papíru a spoustu nadávek. Syntron by tentýž výpočet zvládl ve zlomku sekundy.

„Ještě ten velký trojúhelník a máme to.“

„Mám hlad, Alasko.“

„A z Čeho, prosím tě? Vždyť nic neděláš!“

Od okraje obce k prameni to dělalo přesné 9,88 kilometru. To znamenalo, že vzdálenost ke Goeddě činila 4511 kilometrů.

Ty zaokrouhlil na 4 500, kilometr sem kilometr tam, na tom už za daných okolností nesejde. Tím zjistil, že průměr dutosvěta činí 9 000 kilometrů. Za předpokladu, že Goedda se vznáší opravdu uprostřed.

„Nemůžu říct, že bych tomu teď rozuměla,“ prohlásila kůže.

„Stačí, když mi budeš prostě věřit.“

„K čemu nám to vlastně bude?“

Alaska Saedelaere se zasmál: „Začneme měřit znovu. Tentokrát chci zjistit průměr Goeddy.“

„Bez zaměřovačů?“

„Jasně. Nemusíme už ani nikam putovat.“

Namířil teleskop na pravý okraj stříbrného kotouče, potom na levý. Úhel si zapsal.

„Průměr dutosvěta se rovná 9 000 kilometrům. 9 000 krát π , tedy krát 3,14, nám dá obvod...“ Chvilí počítal.

„Ten je 28 260 kilometrů. To teď přepočítám na obvod kruhu, tedy 360 stupňů. Jestliže teleskop posunu o stupeň nalevo nebo napravo, pak to na povrchu dutosvěta dělá necelých osmdesát kilometrů.“

„Aha.“

„Určitá část 360 stupňů je zakryta Goeddou. A to číslo mi dá velikost Goeddy.“

Posadil se, čmáral sloupce číslic a nakonec se pochlubil výsledkem. Za předpokladu, že Goedda je koule, pak má průměr 49 kilometrů, což byla na živou bytost pozoruhodná velikost.

„Gratuluji,“ pravila kůže ironicky. „Takže teď už víš, jak daleko je a jak je velká.“

„Jsem přesvědčen, že se nám to bude hodit.“

Složil teleskop, uložil jej do pytle a hledal místo, kde by o něj nikdo nezakopl.

Svou práci ukončil s pocitem uspokojení. Dej si pauzu, řekl si a nařídil kůži, aby se od něj oddělila. Vychutnával pocit svobody.

Sto metrů od něj stál strom. Kůže dostala za úkol, aby jej obešla a cestou zpátky vzala urvanou větev. Úkol to byl samozřejmě nesmyslný. Patřilo to však k plánu. Chtěl postupně zvyšovat obtížnost úkolů a vychovat z ní samostatného partnera.

Kůže obešla strom a přinesla větev. Tak se ploužila, až srdce usedalo. Připomínala mokrého pytle. Alaska se na ni díval bez slitování.

Když byla od něj už jen dvacet metrů, šklubla sebou, jako by dostala ránu elektrickým proudem.

„Co má tohle...“

Pytel se zakulatil, vysloveně překypoval silou a dvěma nebo třemi skoky zvládl oněch dvacet metrů k Alaskovi. Rozpřáhl ruce. Když se ho kůže dotkla, když po něm lezla, cítil to i on: cizí mutant byl aktivní.

Zatajil dech. Mimoň si pro tebe jde. Cítil trochu nedůvěru, neurčitou hrozbu.

„Nevšiml si nás,“ řekla kůže.

„Ano,“ odvětil Alaska tiše, „ale kdoví, co se stane příště.“

Vydal se k hotelu.

Nad jedním domem se mihl stín, buď Lanagh, nebo Scheep. Malý Raubyňan jednoznačně letěl.

Alaska Saedelaere se našel. Mohl mluvit pořád dokola, ale bylo to, jako by hrách na stěnu házel. Musí jim ten přístroj sebrat, nedá se nic dělat. Jenže oni jsou silnější. Jestliže je našte, mohou ho kdykoli zabít, pokud na tom budou mít zájem.

Sledoval let postavičky přes sto metrů. Přístroj vynechával, ale chlapec to přesto zvládal.

Potom něco bouchlo. Z přístroje na Raubyňanových zádech vyšlehl plamen. Přístroj explodoval.

„Do háje...“

Mladík ještě kus letěl a potom spadl z patnácti metrů jako kámen. Alaska si zapamatoval místo. Vyrazil, oběhl dva rohy a pak se dal přímo.

Už z dálky viděl u jednoho bungalovu tělo. U něj klečel ten druhý mizera. Klečící Raubyňan se otočil. Byl to Scheep. „Alasko, to jsme nechtěli..." Nedořekl. Lanagh nejevil známky života. Levou nohu měl nepřírozně vyhnutou, zřejmě zlomenou. Alaska Saedelaere k němu přiklekl. „Co je s bráškou?" zeptal se. „Žije?" „Nevím." „Ty jsi pomocník!" „A co mám dělat?" „Nejdřív uхни." Přiložil ucho ke špičatým ústům. Vnímá slabý dech. V tom byla naděje. Lanagh ležel na zádech, zepředu nebylo patrné jiné zranění krom zlomeniny. Těžko říct, jak to vypadá zezadu. „Pomoz mi ho otočit." „A proč?" „Dělej," zavrcl Alaska. „A opatrně." Obrátili ho. Nereagoval, nesténal, nevykřikl bolestí. Naštěstí byl v bezvědomí. Lanagh teď ležel opačně, hlavu měl na stranu. Na místě, kde ještě před chvílí byl letací přístroj, zela ošklivá rána, hluboká několik centimetrů. Na okrajích byly přiškvařeny zbytky rozervaného skafandru. Dále bylo vidět množství kovových střepin. Vnikly hluboko do těla. Štěstí, že z rány unikalo málo krve. Alaska Saedelaere se ve stavbě raubyňanského těla nevyznal. Páteř v lidském slova smyslu chlapec neměl, jinak by bylo po ní. I tak však bylo jisté, že Lanagh utrpěl těžká vnitřní zranění. „Musím mu srovnat a fixovat nohu," řekl Alaska bezradně. „Pak vyčistíme ránu na zádech a obvážeme ji." Scheep zavrtěl hlavou. „Myslím, že to nemá cenu." „Tím chceš říct, že se Lanagh uzdraví sám od sebe?" „Ne. Chcípne. A brzo." Alaska se na něj vztekle podíval. „Na brášku kašleš, co?" „Měl si dávat bacha," odpověděl chladně Scheep. „Měl smůlu. Říkal jsi mu přece, co se může stát." A nacpal si do pusy popcom. Alaska se jen stěží ovládal. Scheep však nebyl Člověk. Měl právo na jinou mentalitu, právo na krutost. „Poslyš, prcku..." zkusil to přesto. „Lanagh udělal chybu. Dokonce hodně chyb. To však neznamená, že neuděláme všechno pro jeho záchranu. Pomůžeme mu. Zůstaneš teď u něj, jasný? Já seženu obvazy." „Nemám..." „Uděláš, co jsem řekl!" Vstal, zorientoval se a hnul se o tři ulice dál k obchodnímu domu. Čekal čtvrt hodiny, dokud mu jeden nulák neotevřel dveře. V obchodním domě se už vyznal, přesto však hledal skoro dvacet minut. Z jednoho regálu sebral balíček první pomoci. Ještě si obstaral dvě tyče a dostatek obvazového materiálu. Potom čekal u východu. Nikde nikdo a Čas utíkal. Začal křičet, ale nikdo ho neslyšel. Lanagh možná právě v této chvíli umíral a on k němu nemohl, protože nedokáže zacházet s dveřmi. Trvalo to hodinu. „Už...?" „Ne, ještě žije," odvětil Scheep, který zatím udělal z menšího žebříku a dřevěné desky nosítka. Materiál pocházel určitě z bungalovu. Alaska otevřel balíček. Teď poprvé byl rád, že v dutosvětě nenastává tma. Noc by jinak dříve či později znemožnila jakoukoli činnost. Vytáhl pinzetu a vatu. Očistil okraje rány, jak to jen šlo. Na mnoha místech potřeboval skalpel. Lanaghova tkáň se řezala těžko. Po celé věčnosti vytáhl konečně poslední střepinu. Dezinfikoval ránu sprejem. Na zničenou plochu položil silnou vrstvu biomolplastu. Plastický materiál automaticky imitoval strukturu tkáně, s níž se dostal do styku. Imunitní reakce byly vyloučeny. Člověk by takovou operaci nepřežil. Lanagh však stále ještě dýchal. Nakonec přišla na řadu noha. Alaska ji nějak srovnal, uzavřel ránu a tyčemi nohu zafixoval. Nedokázal si představit, že by takhle srostla. Bez operace už nebude Lanagh chodit.

Přenesli Lanagha do hotelu a šli si na chvíli lehnout.

Alaska se navzdory vyčerpání vzbudil už za čtyři hodiny. V pokoji to smrdělo. Chvíli se bál, že to páchne již mrtvý Lanagh.

Chlapec však žil. Začal už sténat, ale stále byl v bezvědomí. Alaska vstal a dal mu napít.

Skutečně to zapáchá! on. Tělesná teplota mu klesla o pět stupňů. Zápach i teplota byly zlé znamení.

Najednou stál vedle něj Scheep. „Už je mu líp, Alasko?“

„Ne.“

„Vždyť povídám, že to nepřežije.“

„Začínám mít strach, že máš pravdu. Musíme mu sehnat pomoc.“

„A jak?“

„Potřebujeme nemocnici a doktora s odpovídajícími nástroji pro bytosti z jiných světů.“

„Z toho nic nebude. Čím ho tam dopravíme? Navíc se s těmi stíny nedá mluvit.“

To všechno Alaska Saedelaere věděl. Přistoupil k oknu. Nusteir připomínal město duchů. Na druhé straně se vzněsl rozmlžený kluzák a odletěl.

Nevěděl, jak to vypadá na jiných místech tohoto světa. Třeba jsou jinde normální lidé.

Nebo jakékoli normální bytosti. Možná nejsou v Mléčné dráze, ale stále ještě v Tolkindu, což bylo v podstatě úplně jedno pokud existuje nějaká možnost, jak Lanaghovi pomoci.

Nemělo smysl přivázat Lanagha k nosítkům a ihned vyrazit. Jednat ano, ale plánovitě a s rozmyslem.

Vzpomněl si na teleskop. Možná by mohl zjistit, jak to vypadá v nejbližším okolí, zda jsou někde lepší vyhlídky na lékařskou pomoc než v Nusteiru.

„Počkáš tady na mě, Scheepe,“ nařídil. „Dej mu každou hodinu napít.“

„K čemu? Už začíná smrdět.“

„Prostě to uděláš!“

Scheep zavrčel a s nechutí se podřídil.

Alaska se ještě rychle napil a opustil hotel. Teleskop našel na svém místě. Sestavil ho, namířil okulár na bližší okolí a hledal. Cokoli. Po půlhodině to však vzdal. Všude dokola byla jen pustá step.

Nad Nusteirem se táhl dlouhý pruh. Krajina prudce klesala, zřejmě do nějakého geologického zlomu.

Uvědomil si, že na horní straně se nachází Nusturský vodopád, atrakce rekreačního střediska Nusteiru.

Atmosféra vypadala na první pohled čistě, ve skutečnosti jasný výhled rozostřovalo množství poletujících částic.

Nebo se jednalo o nějaký neznámý fyzikální jev, o jakousi konstantu nejasnosti.

Pouze Goeddu viděl jasně. Podíval se přímo nad sebe. Náhle měl pocit, že se stříbrná hvězda změnila.

Neměl dost času, aby určil Goeddinu novou polohu. Dopřál si však deset minut na změření výše, kterou bytost zakrývala.

V rekordním čase tak zjistil, že Goeddin průměr se během jednoho dne zvětšil ze 49 na zhruba 60 kilometrů.

Těžko říct, co to znamenalo, ale rozhodně z toho neměl dobrý pocit.

Pohlédl na výpočty ze včerejška. U papírů byl ještě prospekt: Dobrodružná dovolená na Olympu. Vyprav se do

Nusteiru. To nejlepší zaopatření a prima lidi. Paragliding na starobylých přístrojích. Motorový let. Sjezd

Nusturského vodopádu.

Jedno ze slov ho doslova elektrizovalo: Motorové létání. To znamená, že tady někde musí být letadlo. Pokud má spalovací motor, pak nepotřebuje energii. Stačí když najde někde metanol nebo nějakou jinou

pohonnou látku. Doufal, že by tak dokázal převést Lanagha na značnou vzdálenost.

Na mapě žádné letiště nenašel. Nad osadou však byl Nusturský vodopád s kempem. Pokud je někde přistávací dráha, pak určitě tam.

Vzdálený byl šest kilometrů a vedla k němu dlážděná stezka.

První dva kilometry byla step. Pak začaly kameny. Z vyprahlé stepi vyrůstaly balvany a obnažená skála. Kolem samá suť, i na stezce. Skály měly ostré hrany, příznak geologicky mladé formace.

Krajina stupňovitě klesala. Uprostřed dutosvěta, kde všechny cesty vedly vzhůru, to bylo něco výjimečného.

Cesta po šesti kilometrech končila. Před ním se tyčila monumentální skalní plošina a na ní kemp. Třicet srubů tvořilo půlkruh kolem dvou budov, které Alaska považoval za hangáry.

Ale opravdovou senzací byl terén. Za kempem se táhl v délce nejméně dvaceti kilometrů zlom.

Alaska Saedelaere se přiblížil ke kempu. Všechno vypadalo opuštěně. Žádní nuláci, nikde žádné kruhy. Kam se všichni poděli?

Vnímal hučení a lehké chvění země.

Původ zvuku se nedal poznat, ale usoudil, že to bude asi ten vodopád. Vzduch byl plný jemných kapiček, které nebylo vidět, pouze cítit.

Opatrně otevřel první dveře. Místnosti vypadaly zanedbaně, neuklizeně, jako by se hosté měli brzy vrátit.

Známky nějaké katastrofy nepozoroval. Vše nasvědčovalo tomu, že obyvatelé odešli o svobodné vůli. O detaily se však nestarali, proto ten nepořádek.

„Radši se poohlédni v hangáru,“ doporučila mu kůže.

„To mám právě v úmyslu.“

V hangáru číslo jedna našel množství deltovitých, plachtám podobných zařízení, která visela na hácích u stropu. Spodek plachet měl podivnou tyčovou konstrukci. Po chvíli pochopil, že se jedná o primitivní kluzáky. Řídily se tak, že pilot v konstrukci přemísťoval svoje těžiště.

Pro jeho potřebu byly nepoužitelné. Zaprvé neznal techniku letu a patrně by se zřítíl. Zadruhé mohl bez motoru využívat pouze vzestupných větrů a ty zpravidla nenesly dlouho. A navíc musí ještě vzít s sebou dva Raubyňany. O něco dál objevil konvenční kluzáky. Rychlé stroje dosahující až tisíce kilometrů za hodinu. Momentálně pro něj neměly větší cenu než hromada šrotu. Vedle ležely složené gumové balíky, patrně čluny.

V druhém hangáru konečně našel, co hledal. Před ním stál — v tom nejlepším stavu — zářivě rudý hornoplošník.

„Copak to je?“ zeptala se kůže.

Alaska Saedelaere se zasmál. „Letadlo. Přesně to, co potřebujeme.“

„A k čemu jsou ty.. .výběžky?“

„To jsou nosné plochy. Musí být nejméně čtyři. Dvě vpředu, aby dodaly nutný vztlak, dvě vzadu, k řízení.“

Navíc směrové kormidlo, to je to prodloužené zploštění na konci. A to všechno funguje na aerodynamických principech. Jestliže budeme mít štěstí, tak úplně bez energie.“

Obešel letadlo a prohlédl si detaily. Rozpětí křídel činilo asi dvanáct metrů, patrně s velice příznivými letovými vlastnostmi. Na boku trupu byl nápis „Šotek.“ Tak se stroj zřejmě jmenoval.

U stěny hangáru našel paletu se speciálním vybavením, vedle byla v zajištěných tlakových nádobách pohonná hmota.

Sebral z palety vhodný klíč a otevřel motor. Agregát byl jednoduchý, fungoval na spalovacím principu. Alaska však nevěděl, zda se dá za daných podmínek udržet motor v chodu.

Po žebříčku vlezl do kokpitu. Vpředu

bylo místo pro pilota a pro jednoho pasažéra, vzadu dvě úzké sedačky. Lanagh však měřil jenom metr, takže ho tam mohou i položit.

Otevřel přívod pohonné hmoty, přesvědčil se, že ruční brzda je zatažena, a pokusil se nastartovat.

Nic. Baterie ani neškytla. Něco takového očekával, takže ani nebyl příliš zklamán.

Ale co když se mu povede stroj rovnou nastartovat? Vylezl ven. Chtěl to aspoň zkusit.

Nádrž byla mezi kokpitem a zádi a podle očekávání naprosto prázdná. Načerpal palivo do kanystru a několikrát šel sem a tam, dokud nebyla nádrž plná až po okraj.

„Tak,“ zabručel si, „a je to.“

Prohlížel si vrtuli. Postavil se stranou, oběma rukama uchopil list a strhl ho k sobě. Dosáhl jen poloviční otočky. Motor nechytl.

Zkusil to podruhé, potřetí. Když si už myslel, že jiskřičku nikdy nevykřísne, motor chytil. Jen taktak stačil uskočit.

Všechny šrouby v hangáru se rozechvěly. Rada neupevněných předmětů poskakovala po podlaze.

Alaska ustoupil stranou a otevřel bránu. Pro jednoho to byla dřina. Normálně se brána otvírala elektricky. Trvalo to dvacet minut a byl zpocený jako myš.

Ruce se mu chvěly námahou. Uvědomoval si, že v takovém stavu letět nemůže. Přestože měl naspěch, nařídil si desetiminutový odpočinek.

Pohlédl na regál na protější straně. Šedé balíky vypadaly jako padáky.

V této oblasti neměl skoro žádné zkušenosti. Jeho znalosti byly spíše teoretické, nicméně si jeden vzal v naději, že v případě nouze už nějak přijde na to, jak se s ním zachází. Teprve pak nastoupil do Šotka,

Přesvědčil se, že výškové a směrové kormidlo a křídélko fungují. Všechna zařízení byla v bezvadném stavu.

Vytúroval motor, uvolnil brzdu a stroj se dal do pohybu. Zvolna vyjel z hangáru.

Před sebou viděl startovací plochu dlouhou necelých sto metrů a za ní zlom.

„Nech toho, Alasko,“ prosila ho kůže. „Tohle nepřežijeme.“

Dal plný tah. Šotek vyrazil se zrychlením menší rakety.

Krátce před zlomem strhl výškové kormidlo. Nos ukazoval vzhůru.

„Tak vidíš. Ten krám lítá!“

Už dlouho žádné letadlo nepilotoval, minimálně dvě stě let. Ale kdo to uměl jednou, už to nikdy nezapomene.

Křídélkem a směrovým kormidlem dostal stroj do širokého oblouku.

Pod ním se rozkládala úžasná krajina. Zlom spadl sto metrů do hloubky, strmě, pod ním se táhlo nekonečné suťové pole se skalními výběžky.

Ze stěny tryskal vodopád. Byla to skutečně řeka, podzemní vodní žíla. O dva kilometry dál se ukazovala další, dvojče vodopádu. Obě řeky tekly vlastním řečištěm, která se však po dvou kilometrech slévala.

„To je krása,“ řekla kůže.

„Nemáme čas.“

Alaska se seznámil se zbývajícími funkcemi letadla. Kompas, teploměr, barometr, další přístroje indikovaly otáčky a teplotu motoru, stav oleje, paliva a rychlost.

Zamířil k Nusteiru. Zdálo se, že nikde není dostatečně široká a dlouhá silnice ani dost rovné pole.

Šotek byl momentálně jeho jediná naděje. V žádném případě ho nesmí poškodit.

Otočil se a vracel se k vodopádu. Ještě není vše ztraceno, myslel si. Pokud dostanou Lanagha do kempu, start je zajištěn.

Zamířil k přistávací ploše. Přistání je vždy nejobtížnější. Několikrát nízko přeletěl dráhu, aby si nacvičil přiblížení na přistání.

„A teď naostro," pravil. „V žádném případě mě nesmíš vyrušovat, kůže. I když budeš mít strach. Jasně?"

„Já...Ne!" Kůže se stáhla jako gumový oděv.

„Nech toho!"

Neposlechla.

Řítil se k přistávací dráze. Stačilo by letět o metr výš a zřít by se do hangárů. O něco níž a roztřístili by se o hranu zlomu.

„Kůže!"

Zděsil se. Pochopil, že kůže se nebojí manévru, ale že opět vnímá cizího mutantu. Brzy přijde Mimoň. Mimoň tě už hledá.

Začal stoupat. Nemohí se už hýbat. Kůže na něj vyvíjela takový tlak, že měl strach, aby mu nezlámala kosti.

„Zabijeme se," napomínal ji. „Kůže! To nemůžu vydržet."

„Ne! Já..."

„Seber se, krucinál!"

Uběhlo pár sekund, brzy z toho byly dvě minuty, Šotek hrozivě ztrácel na rychlosti.

Kůže měla, několikrát sebou škubla, ale pak svůj strach ovládla.

Alaskovi se podařilo dostat stroj do horizontálního letu. Údy se překrývaly a bolesti konečně polevily.

Odhadoval, že jsou takových tisíc metrů nad zemí. Atmosféra řídla. Dostávalo se mu málo vzduchu a stroj měl horší letové vlastnosti.

Viděl v tom důležitou informaci. Při gravitaci 0,8 gravu, jaká byla v dutosvětě, by musela atmosféra dosahovat nejméně do výše 30 kilometrů. Ale tady byl už po kilometru konec. Atmosféra je tedy uměle manipulována.

A tu některé přístroje ožily.

Energie. Náhle a nečekaně měli energii!

„Jestli tohle není nápadné...", zabručel si. „Hranice atmosféry a hranice energie jsou skoro identické."

Nechal motor běžet. Současně přepnul na antigrav. Šotek letěl beztížně vzduchem. Dál stoupal. Kormidla prakticky nevykazovala žádný výsledek, něco jako odpor vzduchu už zřejmě neexistovalo.

Když tlak vzduchu v kokpitu povážlivě klesl, zavřel si přílbu. Zkusmo zapnul vysílačku. Praskavě ožila. Nemělo to však smysl, protože poruchy byly příliš silné.

I vysílání mu připadalo nebezpečné. Dokud je bude hledat ten cizí mutant, tak určitě.

A pak ono „osahávání" ustalo.

Alaska Saedelaere si oddechla. „Všiml si nás?" zeptal se tiše.

„Nevím, vážně nevím," odpověděla kůže. „Obávám se, že tentokrát už ano."

Alaska zaklel. Nevěděl, co se teď stane. Ale nezbývalo mu nic jiného než přistát, naložit oba kluky a znovu odstartovat. Teprve pak mohou tuto oblast dutosvěta opustit.

Postupně vypínal antigrav. Šotek klesal k povrchu. Čím blíže byli k zemi, tím více antigrav vynechával. Čím výše vystoupali, tím bylo snazší uvést energeticky ovládané agregáty do provozu.

Zamířil zpět ke zlomu. Tentokrát mu přistávací manévr vyšel. Přistál naprosto hladce.

Otočil stroj a zaparkoval jej tak, aby mohl po návratu okamžitě startovat. Před odchodem z kempu doplnil palivo. Naplnil všechny kanystry, které našel, a uložil je v letadle.

Klusal zpět. Šest kilometrů nebylo po námaze poslední doby žádná hračka, zvláště pak s kůží jako s přítěží.

Díky buněčnému aktivátoru to dokázal za necelou půl hodinu. Nusteir byl stejně opuštěný jako prve. Co však očekával? Útok neznámého, který si říká Mimoň? Zákeřný útok nebo komando zabijáků? To nedokázal říct.

Věděl jen to, že má divný pocit.

Zamířil k hotelu. Stále se nic nedělo. Z nebe se snášel rozmazaný kluzák.

V hotelu to odporně páchlo. Alaska našlapoval co nejtišeji. Vešel do pokoje, kde nechal Lanagha a Scheepa.

Když zjistil, že je všechno v pořádku, oddechla si.

Ukrutný puch. Lanagh ležel na nosítkách, Scheep dřepěl na podlaze a vzhledl k Saedelaerovi.

„Alasko!" zvolal radostně a celý se rozzářil. „To to trvalo!"

„Ano, Scheepe, ale stálo to za to. Sehnal jsem letadlo. Převezeme brášku vzduchem. Jak mu je?"

„Myslím, že zemřel."

Alaska ztuhl. „Cože, Scheepe?"

„No, umřel. Je mrtvěj. Chcípnul."

Alaska se sklonil k Lanaghovu tělu. Přiložil mu ruku na ústa. Lanaghova teplota klesla na hodnotu, která se skoro nelišila od teploty okolí.

„Lanagh nedýchá," konstatoval.

„Říkal jsi mu přece, aby nelítal."

Alaska Saedelaere se narovnal. Ztěžka a toporně.

„To je fakt. Ale teď si říkám, proč jsem mu ten aparát jednoduše nevzal.“
„A co budeme dělat dál?“ zeptal se Scheep po chvíli.
Chtěl se chovat ohleduplně, ale bylo na něm vidět, že celý hoří netrpělivostí.
„Máme letadlo. Odletíme z Nusteiru.“
„To je prima. Fuj, tady to ale smrdí!“

6.

Neotáčej se!

Pohřbili Lanagha v zahradě před hotelem, přestože Scheep nechápal, k čemu je to dobré. Než Alaska uložil tělo do-jámy, poslal kůži na deset minut pryč.

To je ale bilance. Varkvaš, jeho přítel z Bróhnderu, zahynul v boji s Maoty a z pěti kluků žijí už jen jeden. Trčel v kosmickém spletenci, který nedokázal rozmotat. Goedda podle všeho plánuje ničivé tažení jeho vlastní a on tomu musí zabránit.

Pohlédl ke stříbrnému slunci, za nímž se skrývala Goedda. Kdyby tak měl kosmickou loď a mohl tu bytost zničit. Jak velká už je? Sedmdesát kilometrů, víc ne.

Uvědomil si, že loď by nestačila. Možná budou potřeba úplně jiné zbraně. Zbraně, o kterých tady může jedině snít.

Zasypali jámu. Odhodil provizorní lopatu a rozpráhl ruce. Kůže na něj celá netrpělivá vlezla.

„Nesmíš si to klást za vinu,“ ševalila. „Cítím, že je ti kvůli Lanagho ví smutno. Ale pomoci jsi mu nemohl. Udělal jsi všechno.“

Alaska Saedelaere mávl na Scheepa a řekl: „Máme napilno. Vzpomínáš si ještě, jak jsem povídal, že nás třeba bude někdo pozorovat?“

„Ne.“

„Ale povídal jsem to,“ pokračoval vztekle. „Takže teď poslouchej. Myslím si, že v tomhle světě existuje bytost jménem Mimoň. Ta si nás všimla, ale ještě přesně neví, kde jsme. Lepší bude, když vypadneme co nejrychleji. A pokud možno nenápadně.“

„Fajn, Alasko.“

Hotel nechali za zády. Scheep Alaskovi jen stěží stačil. Raubyňan začal hekat a to ještě nedorazili ani do centra Nusteiru. Alaska musel tedy zpomalit. Uvědomil si, že Scheep je přece jen ještě mládě.

Před sebou měli tržiště. Vlevo vedla ulice k hranici obce, vpravo stálo na vydlážděné ploše několik desítek bud, stolů a servisních automatů. Dokázal si představit, že zde za normálního dne panuje čilý ruch a že sem chodí nakupovat nejen turisti, ale i místní a přespolní.

Vtom se zarazil. Scenérii překrylo přímo elektrické napětí.

„Scheepe!“

„Co je?“

„Ke mně!“

„Proč?“

„Neptej se a makej!“

Jeho tón nestrpěl odpor. Kluk to vycítil a byl rázem u něj.

Brzy přijde Mimoň. Mimoň tě hledá.

Kůže sebou znovu škubla. Osahávání, které vnímal už několikrát, se opět dostavilo. Tentokrát se zdálo velice blízko. Hleděl upřeně před sebe. Uprostřed ulice! Na jednom místě se tetelil vzduch. A nebyl to klam.

Popadl Scheepa za paži. Potom ho strhl k tržišti. Scheepa to natolik překvapilo, že se ani nebránil.

A to bylo jejich štěstí. Skryli se za modře natřenou prkennou boudou. Alaska si přiložil prst ke rtům. Ukázal na střed ulice, kde se tetelení vzduchu zhustilo v jasně viditelný jev.

„Co...“

„Pst!“

Na ulici se materializovala jakási bytost. Nebyla to běžná teleportace, ale výsledek byl stejný.

Za pár sekund se postava dala do pohybu. Měřila přibližně dva metry deset, něco mezi humanoidem a insektoidem. Zpočátku šla dost nejistě. Ale Alaska se tím nedal oklamat.

Onen tápavý dojem, který vnímal, pocházel jednoznačně od této bytosti. Usoudil, že se jedná o Mimone. Neznámý byl nejen telepat, ale i teleporter. Bůhví, co ještě dovede.

Pleť měl zelenou a leskle matnou. Hlava seděla na zploštělém a širokém trupu bez krku a zdálo se, že je nepohyblivá. Paže

a nohy měly protažený, rourovitý tvar, proporcemi odpovídaly lidským měřítkům. Lokty nebo kolena Alaska zatím neviděl. Nohy a ruce připomínaly fragmenty lidské kostry, kostnaté a méně pravidelné.

Pocítil k bytosti instinktivní antipatii. Nebylo to dáno vzhledem, už se spřátelil s podivnějšími figurami. Ale vyzařování toho tvora se mu nelíbilo. Vše na něm působilo negativně a hrozivě.

Hlava sestávala z válcovitého, na hranách zaobleného tělesa. Když se Mimoň začal zvědavě a pátravě otáčet kolem své osy, Alaska zjistil, že ona podivná hlava se dělí na čtyři zóny. Každá měla jakousi funkční lištu, jež se

stávala z prstovitého nosu s množstvím dírek, zrakového orgánu a kulatého ústního otvoru.

Čtyři oči neznámého byly zavřeny. Tlustá víčka se nehýbala. Možná je ta bytost slepá. No jo, ale k čemu by mu pak víčka byla?

Alaska Saedelaere uvažoval, zda je Mimoň nevidí. Třeba vidí jen v noci. Určitě je odkázán především na to paranormální osahávání.

„Mám strach," ozval se tiše Scheep. „Pojď honem pryč. Prosím, Alasko!"

„Jo. Ale opatrně. Jdu napřed."

Každý krok prováděl uváženě a velice pomalu. Stále dával pozor, aby mezi ním a Mimoněm byl stánek.

Když se dostali na konec tržiště, osahávání ustalo.

Konec? Kdepak. Byla to jen chvilková úleva. Mimoň se znovu teleportoval.

Ukázal se dvacet metrů od nich. Alaska a Scheep ztuhli.

Mimoň byl nahý a neozbrojený. Ale bylo jasné, že by proti němu neměli jedinou šanci.

Scheep vzal Alasku za ruku a lehčeji Škubal.

„Ticho," šeptal Alaska. „Klid."

Byl si jist, že zvuk nedošel až k Mimoňovi. Osahávací pole se však změnilo. Smrsklo se, zhoustlo do koncentrace, která neznámému umožňovala jasné vnímání.

Cosí je uchopilo, reagovalo to, nepochopitelně je osahávalo. Oči zůstávaly zavřeny, ale Alaska cítil, že je Mimoň lokalizoval.

„Pryč!" sykl. „Utíkej jako o život, Scheepe! Sejdeme se v hotelu!"

Otočili se na podpatku, vyrazili a zmizeli mezi boudami.

Za zády jim zazněl děsivý výkřik. Alaska Saedelaere se zastavil a ohlédl se. Spatřil, jak se ta osahávající bytost změnila v netvora. Mimoň vyrostl o metr a stačila mu na to vteřinka.

Bytost poslepu vyrazila. Převálcovala pult, který jí stál v cestě, a odhodila prkna na metry daleko. Mimoň nepotřeboval cestu. Měl sílu jako Haluťan a odolný a rychlý byl jako nějaký obr z Ertrusu.

Proti něčemu takovému si ani neškrtnou. Rozhodně ne beze zbraně. A paprskomety v tomto světě nefungují.

„Scheepe!" zaryčel. „Buď opatrný! Je na nás příliš silný!"

Padl k zemi, odplížil se o pár metrů dál, a když se znovu zvedl, kryl se řadou prodejních stánků.

A tu se bytost přivalila. Za sebou zanechávala chaos.

„Nevycházej na otevřené prostranství, Scheepe!" křikl.

Odpověď nedostal. Kluk to dělal dobře: skrýt se a zmizet. Alaska Saedelaere lákal Mimoně k sobě. O to víc Času bude mít Raubyňan.

Vrhl se Šípkou přes prázdný plastický pult. Ale tvor už tu byl zas. Pult se změnil v úlomky, které se rozlétly na všech-

ny strany. Alaska se však stačil znovu ztratit.

Měl výhodu v tom, že Mimoň ho musel vyhledat. Bytost neviděla, a proto jí chyběla přesnost.

Nasel do sebe naskládané modré kbelíky. Zvedl je všechny najednou a hodil je jiným směrem.

Trik nevyšel. Mimoň ho měl stále na mušce. Alaska Saedelaere uháněl jakousi uličkou, odbočil mezi kioskem a domovní zdí a najednou stál před Scheepem.

„Co tady sakra děláš?"

Scheep neodpověděl. Cívil na něj široce otevřenýma očima. Jako by byl ochromen.

„Vypadni už, bráško!" Alaska zaběhl zpět do uličky, aby ho viděl neznámý jako prvního. „Padej! No tak!"

Kiosk se roztříštil.

Alaska uskočil. Mezi ním a Mimoněm nebyly ani tři metry.

„Hejhou! Tady jsem!"

Plán však nevyšel. Mimoně ani nenapadlo, aby ho pronásledoval. Tvor se namísto toho otočil doleva a upřeně se zahleděl na chvějícího se Scheepa.

„Uteč!" vykřikl Alaska.

Kluk nereagoval. Mimoň zvedl obě paže a švihl jimi na místo, kde stál Raubyňan. Výkřik Alaska neslyšel.

Vzbudilo to v něm naději. Věděl, jak jsou Raubyňané pohybliví.

Naděje mu však vydržela jen chvíli. Když Mimoň odstoupil, spatřil rozmačkané tělo.

„Propána..."

Nedokázal se ani hnout. Poslední z pěti.. „Ted' přišel o všechny. Byli to sice prevíti, ale přirostli mu k srdci.

Mimoň zasípal. Lahvově zelená postava zamířila na Alasku. Alaska se vzpamatoval, přeskočil pult a skrčil se.

Místo aby před Mimoněm prchal, šel mu vstříc, ale ukrytý pod pultem.

Mimoň se nechal na okamžik oklamat. Přehnal se přes stánek a vzdaloval se opačným směrem.

Alaska vylezl z trosek a hnal se k domu. Zdi mu možná poskytnou ochranu. Doufal, že Mimoň betonem tak snadno neprorazí. A ve stabilních zdech snad půjde využít Mimoňových orientačních potíží.

Uháněl podél zdi, zabočil za roh a na nějakou chvíli byl na otevřené ulici.

Tvor byl pořád blízko. Už jej zase slyšel. Mimoň si pro tebe přijde. Mimoň tě vidí kdekoli.

Hle, radnice. Tam je vchod! Hnal se ke skleněným dveřím a modlil se, aby fungovaly bez energie.

Řítil se do skla, dveře se rozletěly, před sebou měl dvě chodby a ještě schodiště. Antigravitační šachta byla pochopitelně mimo provoz. Rozhodl se pro schodiště. Mimoň byl mnohem těžší než on. Točité schodiště je výhoda, pokud se ovšem můžete pohybovat lehce a svižně. První schod, druhý schod, dole se tříštilo sklo, po celou dobu cítil, jak ho pole osahává. Neznámý ho neztratil ani na vteřinku. Schodištěm se nesl řev. Stěna se zachvěla děsivým nárazem. Mimoň byl blíž a blíž. Alaska Saedelaere vyběhl do prvního patra. Teď už mu mohl pomoci jedině nějaký zoufalý Čin, něco, co by zmátlo tvorovy paranormální schopnosti. Proti schodům byly záchody. Otevřel dveře, rychle je za sebou zabouchl a lapal po dechu. „Kůže! Jsi moc těžká!“ „Nesmíš mě teď posílat pryč. To by byla vražda, Alasko.“ Málem se tomu zasmál. Ten jeho parazit se něco přiučil. Už dokázal využívat morálku ve svůj prospěch. „Nepošlu tě pryč, ale musíš mi pomoci.“ Alaska si uvědomoval, že neuteče. Zřejmě to věděl i Mimoň. Bytost si dávala na čas. Aspoň těch pár sekund, které Pozemšťan potřeboval. Strhl si skafandr a odhodil ho do dámské kabiny. Pak přešel k mužům, zavřel kabinu, otočil ji na OBSAZENO a skrčil se v koutku. „Fajn, kůže. Obepni mě a uzavři mě. Chci, abys mi překryla hlavu i oči. Nech míjen trošku vzduchu.“ „Já... Ano, Alasko.“ Dveře na toalety se rozletěly na kusy. Parazit ho celého uzavřel. Alaska doufal, že tím zmizel Mimoňovým paranormálním schopnostem z dosahu. Nedělej to tak napínavý, potvoro! Vnímal osahávání. Vnímal, jak se stále znovu odráží od kůže. Ani hnout. Jsme mrtví. Slyšíš, kůže? Kus hadru v kabině. Na dveřích je červená. Trvalo to půl hodiny. Alaska tu bytost cítil. Věděl, že bezradně stojí před kabinami, necejí tři metry od něj. Mimoň zklamaně zařval, až se celá radnice roztrásla. Stačilo by jen vztekle nakopnout stěnu toalety a bylo by po všem. Nic se však nestalo. Osahávací pole vyhaslo. Pak Mimoň zmizel. Alaska přikázal kůži, aby ho obepínala ještě hodinu. Nehybně dřepěl na podlaze, krčil se a byl bezmocný. „Už se můžu otevřít?“ zeptala se kůže nerozhodně. „Jo. Myslím, že teď je už vážně pryč.“ Rosolovitá hmota mu sklouzla z obličeje. Lačně se nadechl čerstvého vzduchu. Dost dobře nevěděl, jak ono osahávání funguje, ale dospěl k názoru, že bude rozumnější pohybovat se tiše a nenápadně. Zvolna vstal, odemkl a otvorem, který zbyl po dveřích, vyhlédl na chodbu. Skafandr ležel vedle, u dam. Převlékl černý oděv přes kůži, vyšel na chodbu a vrátil se na schodiště. Skoro si ani netroufal radnici opustit. Dutosvět, který se tolik podobal planetě Olympu, Goedda utápěla ve stříbrném svitu. S bezmocným vztekem se podíval nahoru. Nedokázal s jistotou říct, zda je nějaký vztah mezi Goeddou a Mimoněm. Měl však nejasný pocit, že tomu tak je. Vrátil se na tržiště, našel Scheepovo tělo a hodil si je přes rameno. Pak se vydal nazpátek k hotelu. Pohrbil Scheepa vedle Lanagha.

7.

Na útěku.

Řekl si, že bude dobré nechat nepřítele nějaký čas v klidu. Vyhledal si jiný hotel, protože ve starém to pořád ještě pořádně páchlo, důkladně pojedl a šel si lehnout.

Zdál se mu strašlivý sen. Ukázala se mu stříbrná, vysoká bytost a představila se jako čtvrtý posel Thoregonu. S poslem přišli Lanagh, Scheep a táta-máma Varkvaš. Všichni ukazovali na odporně se šklebící obličej, jehož jméno bylo Goedda. Žádali po něm, aby Goeddu zabil.

Chtěl si strhnout masku a zabít Velkou matku pouhým pohledem cappinského fragmentu. Ale nevyšlo to, protože už žádný fragment neměl.

Zato ho nepříjemně svíral jakýsi těsný gumový oděv. Chvilí mu připomínal oblek zkázy, ale cítil, že tentokrát je tomu jinak, že tento oblek jen tak nesvlékne.

Goedda žila dál. Obličej rostl a rostl. Otevřela Ústa a požírala vesmír.

Vzbudil se za osm hodin. Poslal kůži na deset minut pryč, i když to bylo riskantní.

Kdyby se Mimoň ukázal právě teď, neměl by se kam skrýt.

Byl zpocený jako myš. Dal si studenou sprchu.

Jeho úkolem tedy je usmrtit Goeddu. Teď už to věděl naprosto jistě. Těleso mělo průměr minimálně šedesát kilometrů. Cíle se tedy dalo dosáhnout jedině oklikami, v žádném případě ne prostředky Nusteiru.

Vymyslel si plán! Vzpomněl si na to, co se dělo se Šotkem ve výšce tisíce metrů. Přístroje na energii tam fungovaly. Především to platilo pro antigrav, který fungoval na pětidimenzionální bázi, a pro minireaktor na normální energii.

Možná stačí, když bude udržovat jen určitou vzdálenost od povrchu onen magický kilometr. Za touto hranicí by se měly dát použít všechny přístroje, které najde.

V Nusteiru si nedělal přílišné naděje, ale domníval se, že by zde mohl najít hypervysílačku a účinné paprskomety.

Vrátil se do obchodního domu. Musel zase nějaký Čas čekat, než se dveře otevřely, a pak se dal do hledání. Do batohu si uložil termomet pro lesní práce a generátor ochranného pole. Nakonec narazil i na přenosnou hypervysílačku, která by mohla mít dosah aspoň tří světelných roků. Vážila pouhých deset kilo, Do druhého batohu naložil koncentráty a vodu. Těžko říct, kdy se zase dostane do nějaké obývané oblasti. Jako poslední si vzal mapu celého Olympu. Protože neměl možnost orientovat se podle světových stran, chtěl to zkusit podle výrazných bodů v krajině.

Zvolna se vydal na cestu. Mimoň se neukazoval, což bylo dobře, protože v otevřeném terénu by se neměl kam schovat.

Na poloviční cestě zaregistroval výběžky osahávacího pole. Když šlo o paranormální jevy, kůže reagovala velice citlivě.

Zastavil se, kůže se přes něj okamžitě uzavřela a odstínila myšlenkové impulzy.

„Nevšiml si nás," prohlásila.

„Určitě?"

„Myslím, že ne,"

Setrval v klidu ještě třicet minut. Těch šest kilometrů do kempu mu zabralo přes dvě hodiny.

Letadlo našel tam, kde je zanechal. Vše bylo při starém. Složil batohy na zadní sedačky, kam chtěl původně uložit Lanagha.

Vzduch byl plný mlžného oparu. Došel na konec startovací dráhy.

Orientoval se s mapou v ruce. Nusteir se nacházel šest set kilometrů od Trade City. Geologický zlom se podle mapy táhl nekonečně oběma směry. O dva kilometry dál vodopády napájely líný tok jménem Nusturská řeka. To místo jasně viděl. Jestliže bude postupovat podle reky, automaticky se dostane na směr Trade City.

„Pokračujeme?"

„Jasně, kůže. Nebo se snad bojíš lítání?"

„Nemám ráda ten pocit padání."

Alaska Saedelaere mlčky hleděl do krajiny.

„Je ti pořád smutno po těch dvou?" zeptala se kůže.

„Ovšem. Jsem si jist, že by se dali ještě vychovat. Teď je už pozdě."

Kůže mlčela. Otočil se a rozběhl se k letadlu. S přitáženými brzdami a otevřeným přívodem paliva nahodil vrtuli. Byl to kritický moment. Poprvé od boje se pohyboval nápadně. Vrtule působila hluk a předmět velikosti letadla je něco docela jiného než putující muž.

Navlékl si padák. Když k tomu připočítal kůži a skafandr, připadal si jako obří klobása. Tahal navíc takových dvacet, třicet kilo.

Vlezl do kokpitu a rozběhl motor na plné obrátky.

Po celou tu dobu měl strach, že se před ním zjeví ona lahvově zelená bytost. Nic se však nestalo. Šotek se rozjel, startovací dráha se pod ním jen mihla.

Plně se soustředil na řízení. Ale nedostatečné zkušenosti se mu nevyplatily. Nezvedl nos.

V hlavě mu zazněl děsivý výkřik.

„Jen žádnou paniku. Buď zticha!" napomenul kůži.

Stroj sjel přes okraj a padal pár desítek metrů, než se mu podařilo let stabilizovat.

Alaska se podíval na kontrolky. Teplota motoru a palivo byly v pořádku. Jakou má stroj spotřebu, nevěděl, ale doufal, že do Trade City doletí. Měl sice ještě kanystry, ale k tomu by musel přistát, a těžko říct, zda cestou najde vhodný terén.

Vodopády, kemp a Nusteir s dvěma novými hroby nechal za sebou.

Namířil k Nusturské řece. Na březích skoro nic nerostlo. Vodopády snad vyplavují z hlubin planety nějakou jedovatou látku.

Vystoupal, potřeboval se dostat na oněch tisíc metrů, kde může ušetřit palivo.

Měl pocit, jako by se vznášel nekonečnou klenbou. Lidské zrakové návyky mu ustavičně namlouvaly, že mu hrozí nebezpečí, které však ve skutečnosti neexistovalo. Bylo úplně jedno, jak rychle poletí, srážky se stropem se obávat nemusel.

Zapnul vysílačku. Zdálo se mu, že na pár sekund slyší na jedné hyperfrekvenci jakési praskavé zvuky, ale patrně si to jen namlouval.

„To si nemůžeš pospíšit, Alasko?"

„Hned. Počkej!"

Kůže sebou trhla. Když byl ve výšce tří set metrů, došlo k tomu, čeho se obával. Mimoň byl nablízku. Opět vnímal osahávání.

Přiškrtil motor, jak to jen šlo, a měnil co nejméně směr letu. Burácení na obloze té bytosti asi neujde. Jakmile se zmaterializuje, bude Alaskovi na stopě.

Pole se zhustilo na skoro elektrickou intenzitu. Alaska se neklidně díval po krasovíte krajině, Z této výšky však nemohl dvoumetrovou postavu ve skalách spatřit.

„Dávej radši pozor na řízení!“ ozvala se kůže.

Vyslal k ní zlostný impulz. Slyšel dunění. Jako by měla přijít bouřka, přestože obloha byla jasná. Letadlo se rozechvělo.

Propána! To snad nemůže být pravda! Uvědomil si, že se dívá špatným směrem. Na chvíli se bál, že se Mimoň může zmaterializovat ve vzduchu a Šotka odchytit. Co když dokáže létat? Byla to však jen hloupá myšlenka. Naklonil letadlo doprava a přitáhl výškové kormidlo. Opsal oblouk.

Za ním se prudce zatetelil vzduch. Vypadalo to, jako by se materializovala půlka horského masivu nad řekou. Ukázaly se obrysy. Byla to lahově zelená hlava veliká přes třicet metrů. Viděl prstovitý nos vysoký jako věž, otvory velké jako okna kostela, k tomu se přidalo zavřené oko, pak hned kulatá ústa, která by už dokázala pohltit celé letadlo. „Honem pryč!“ naléhala kůže. „Hned!“

Ukázal se zbytek těla. Bylo to Mimoň větší než dvě stě metrů.

Z mluvicích otvorů se mu vydral strašlivý zvuk. To bylo ono burácení. Mimoň se dal do pohybu jako ve zpomaleném filmu. První krok působil ještě těžkopádně, protože musel čelit značnému odporu vzduchu. Pak však bytost jako by explodovala.

„Zmiz už konečně!“ zařvala kůže. Alaska Saedelaere neodpověděl. Strhl stroj do prudkého oblouku a Šlápl na plyn.

Vrtule se roztočily dvakrát rychleji. Cítil, jak je vtlačován do křesla.

Šotek zrychlil na 350 kilometrů. Na stroj tohoto typu to bylo hodně.

Řev sílil. Alaska se hnal vzhůru a naklonil stroj šikmo. Teď Mimoně viděl. Hnal se jako sprinter, a to navzdory své neskutečné velikosti, která by za normálních fyzikálních podmínek byla nemožná.

Dvousetmetrový tvor by nemohl dýchat tolik kyslíku, kolik jeho tělo potřebuje. Tkáň by neměla takovou stabilitu, jaké je při deseti tisíci tunách hmotnosti potřeba.

„Dohání nás,“ varovala ho kůže a v hlase se jí už ozývala panika. Jen aby neudělala nějakou hloupost. „Let rychleji, Alasko, jinak nás dostane!“

Mimoň se oháněl rukama jako dítě, když zahání komáry.

Alaska ještě viděl, jak se ruce blíží. Vzdálenost klamala, člověk nebyl na takové proporce připraven.

Neuvědomil si, zeje Mimoň tak blízko.

Instinktivně nechal stroj padat. Šotek se propadl o padesát metrů. Nad ním tleskly nestvůrné ruce, vyvolaly úplný orkán a způsobily hromový zvuk.

Mimoň běžel a pustošil krajinu pod sebou.

Alaska se pokoušel znovu dostat do výšky, ale monstrum šermovalo rukama. Měl co dělat, aby předvídal údery a udržel stroj navzdory turbulencím ve vzduchu.

Když se mu konečně podařilo vytvořit nepatrný náskok, děs ustal. Mimoň se rozplynul ve vzduchu. Pole však bylo i nadále stabilní. Alaska pochopil, že ještě není všemu konec.

„Teleportuje.“

„To vím,“ odpověděl Alaska s klidem, který i jemu připadal nepřírozený.

Vyhnal stroj vzhůru, očekával další úder, pak ho převrátil nalevo a zase klesal. Padal podél boku bytosti.

Mimoň byl od něj jen padesát metrů a byl to zelený, šhubající se horský masiv který se v témže okamžiku opět rozplynul.

„Tohle vypadá na novou taktiku,“ zabručel Alaska. „Rozplynout se a zase se ukázat. A bůhví kde.“

Věděl, že pořád uniká jen o vlasek. A dříve či později mu dojde palivo.

Změnil kurz o devadesát stupňů. Doufal, že tak získá aspoň nepatrný náskok. Mimoň nemůže ve chvíli, kdy se teleportuje, vědět, jakým směrem stroj poleť.

Nemůže, ale přesto se tak stalo. Zhmotnil se opět přesně před Šotkem. To znamenalo, že je Mimoň vnímá i při teleportaci.

Zopakoval předchozí manévr a opět se vyhnul.

A hra začala nanovo. Odhadoval, že mají takových deset sekund klid. A co kdyby to vzal nahoru? Když vyžene Šotka na pět set nebo ještě výš? Tím by se dostal Mimoňovi z rány. Vypočítal si však, že pro plynulé stoupání by musel snížit rychlost. A to by jejich pronásledovateli patrně stačilo.

Mimoň to zkusil znovu, ale Alaska už jeho taktiku znal a vyhnul se.

Kůže ho začala tahat za ruce. Cítil, že už nedokáže strachy jasně uvažovat.

„Musíš už konečně přistát,“ naléhala. „Musím z letadla ven.“

„Nech toho!“

Kůže ztuhla.

„Jestliže mi to uděláš ještě jednou, tak tě při nejbližší příležitosti nechám zemřít!"

„Alasko, prosím..."

„Uvědom si, že tam dole nemáme kde přistát. Zabili bychom se. I kdyby tam byla nějaká přistávací dráha, neměli bychom dost času. Je příliš rychlý!"

Vyhnul se dalšímu útoku, prudce pustil Šotka dolů, pádem získal dodatečnou rychlost a hnal se pryč těsně nad hladinou řeky.

Mimoň bude mít dvojí problém. Zaprvé nedosáhne na letadlo rukama, protože je příliš vysoký, zadruhé musí běžet korytem řeky, což ho snad zpomalí.

Kalkulace však nevyšla. Když se Mimoň ukázal znovu, změnil velikost. Měřil teď půl kilometru. Bylo úplně jedno, jestli mu u nohou čvachtá stružka nebo jestli se letadlo ještě vyhne, dalším úderem nebo šlápnutím se určitě strefí, protože je příliš velký na to, než aby tu obtížnou mouchu ještě minul.

Hora Mimoň se rozběhla a kolem Šotka se uzavřelo pole.

Ještě teleportace a je po všem.

Kůže škemrala: „Musíš něco udělat, Alasko. Prosím! Něco!"

„Klid, to vím taky!"

Ohlédl se přes rameno a viděl Mimoně, který se právě rozplýval. Strhl stroj v úhlu pětáctyřiceti stupňů vzhůru a pevně zaklínil kormidlo,

Uvolnil si pás, narovnal se v křesle a sklopil opěradlo dozadu. Teď mohl kamkoli uvnitř letadla.

„Co to děláš? Proč nepilotuješ?"

Výška sto padesát, sto osmdesát, dvě stě. Na diskuze s kůží nebyl čas. Až ten tvor doteleportuje, bude rychlost příliš nízká, než aby ještě jednou unikli.

Alaska uvolnil úchyty kabiny. Bylo jich šeši. Když zvedl šestý, glassitové sklo odletělo. Vítr ho málem vynesl z letadla.

„Alasko, co to chceš udělat?"

„Mlč! Zavři se. Chci, abys mě naprosto izolovala."

„Ale já..."

„Uděláš, co ti řeknu!"

„Já jen... Dobře, Alasko."

Rosolovitá hmota se mu přetáhla přes hlavu a přes ruce.

Sebral oba batohy a upevnil si je u opasku. Potom se narovnal.

Byli ve výšce dvou set dvaceti metrů. Prudké trhnutí a proud vzduchu je katapultoval ven.

- Šotek uháněl pryč a zaklíněné kormidlo jej hnalo vzhůru.

Kůže omdlévala strachy. Polovinu mentálních sil spotřeboval k obraně proti jejím výkřikům. Držela však a neotvírala se.

Sekundu nato se Mimoň materializoval.

„Alasko!"

„Musíme ještě kus padat." Čekal do poslední chvíle.

V pádu viděl, jak Mimoň udeřil. Jako by někdo mačkal staniol. Potom explodovala palivová nádrž. Mezi rukama oné bytosti vyšlehl třicetimetrový plamen. Kolem pršely trosky.

Mimoň se rozeřval. Alaska si nejdřív myslel, že řve radostí.

Bytost však prudce máchala rukama. Mimoň se tedy popálil.

To bylo dobré vědět. Není tedy nezranitelný.

U hrudi se Alaskovi třepetaly dvě šňůry, Červená a modrá. V detailech se nevyznal, a tak vyzkoušel Červenou.

Nestalo se nic. Sto metrů od země. Trhl za modrou a od zad se mu uvolnil sněhobílý cár tkaniny.

Současně jakási nesmírná síla zbrzdila pád. Srdce měl až v hrdle. Stačilo, aby Mimoň otevřel oči. Padák by určitě nepřehlédl.

Padák chytil vzestupný proud a stále větší rychlostí ho nesl k Mimoňovi. Mohl za to jeho obdélníkový tvar.

Alaska si nemohl pomoci. Pokud něco neudělá, narazí té bytosti do nohou.

„Alasko! Změň směr!1' naléhala kůže.

Padák byl upevněn množstvím šňůr k řemení. Alaska objevil dvě barevné šňůry, které nenesly žádnou zátěž.

Jimi se dal řídit let. Když zatáhl za první, levá Část padáku se trochu snížila. Aerodynamický profil se změnil a on okamžitě klouzal nalevo. A s druhou šňůrou tomu bylo naopak.

Řízení mu připadalo jednoduché. Musel dávat jen pozor, aby netahal příliš a nezřítíl se.

Mířil doleva. Mimoň se mu zvolna ztrácel ze zorného pole.

Po celou tu dobu měl strach, že se hora otočí a všimne si maličkatého človíčka, jak se snáší k zemi. Nestalo se však nic. Osahávací pole tu bylo, ale cítil, jak ho mýjí.

Mimoň se zaměřil na letadlo. Se strojem byla pro něj zničena i posádka,

Alaska klouzal k zemi stále rychleji. Netušil, že seskok probíhá takhle a bál se, že si poláme nohy.

Určitě existuje nějaký trik, jak snížit v okamžiku přistání rychlost. Jenže ho neznal.

Netroufal si experimentovat padesát metrů nad zemí. Místo toho mířil přímo na řeku. Hodlal v ní nouzově přistát. Když se mu podaří dopadnout doprostřed, proud ho ponese dál, a navíc se nezraní. Zezadu slyšel dunění. Mimoň se pohyboval dál. Zdálo se, že se scvrkává.

Zmiz už konečně. Je po všem! Tak co ještě hledáš?

Už jen dvacet metrů. Alaska se soustředil na přistání. Přeletěl útesy, letěl nad hladinou. Naposled se ohlédl.

Mimoň se zatím zmenšil na padesát metrů.

Alaska pustil šňůry a uzavřel skafandr. Pak se dotkl vody. Trhnutí, které ho málem roztrhalo, a hladina se nad ním zavřela.

8. Země.

Nevěděl, jak se otevřený padák chová ve vodě, a nechtěl to ani vědět. Uvolnil přezky, které spojovaly řemení s padákem. Šňůry se prudce odtrhly. Na opasku mu visely už jen batohy.'

Pole sláblo a zanedlouho vyhaslo úplně. Mimoň tedy zmizel.

Alaska zůstal ve vodě. To, co z výšky vypadalo tak klidné a líné, se ukázalo jako velice nebezpečné. Reka byla plná útesů a balvanů. Vyhýbal se překážkám, seč mohl.

Po půlhodině si načerpal vzduch do skafandru, takže vystoupal skoro až k hladině.

Odhadoval, že uplavál už několik kilometrů. Nemyslel si, že by ho Mimoň ještě pronásledoval. Kdyby ta bytost chtěla, pohodlně by si ho z řeky vylovila.

Několika tempy se dostal na hladinu.

Kolem něj se táhla skalnatá krajina. Břehy byly strmé. Musel by šplhat, ale zatím neměl v úmyslu vylézat na břeh. Na souši by se musel pohybovat pěšky, pokud by znovu nenašel nějaké letadlo. Obojí mu však momentálně připadalo dost nebezpečné.

Čím dál od Nusieiru, tím lépe. A čím nenápadněji se tak stane, tím větší šance, že se už s Mimoněm nesetká. Plul tak deset hodin.

Ráz krajiny se zvolna měnil. Skály na břehu ustupovaly a místo nich se objevovaly traviny.

O hodinu později se ukázaly první lesy. V jednom ohybu zastavil u břehu a vytáhl mapu. Z šesti set kilometrů k Trade City měl za sebou devadesát. A stále ještě byl uvnitř dutosvěta, o Čemž ho přesvědčil pohled vzhůru.

Žádný z přístrojů na energii nereagoval.

Roztrhl balíček s potravou a pustil se do koncentrátů. Samozřejmě si dal dvojitou dávku, i parazit chtěl jíst.

Když ho míjel vyvrácený strom, velikán s obrovskými zelenými listy, využil příležitosti. Skočil do vody, chytil se větve a dostal se do rozsochy, která byla metr nad vodou. Trochu se to houpalo, ale byl rád, že je rád.

Po nějakém Čase se řeka změnila v tok

široký půl kilometru. Strom plul po celou tu dobu uprostřed. Bylo to příjemné, protože nemusel reagovat na nárazy do břehu.

Zavřel oči. „Kůže, jdu spát," ohlásil. „Ty zůstaneš vzhůru a budeš mě varovat, kdyby se něco dělo."

„Dobrá."

Oči se mu zavřely. Sužovaly ho zlé sny, byly to stále tytéž obrazy Goeddy a Zenndicyla Pervorata Zeuna, čtvrtého posla Thoregonu.

Když se vzbudil, strom uháněl v silném proudu. Cítil se celý rozlámaný, vůbec si neodpočinul.

„Jak dlouho jsem spal?"

„Asi osm hodin," odpověděla kůže. „Všechno v pořádku."

Narovnal se. Tok se zúžil na sto metrů, proto byl tak prudký.

Před ním strměla Šedá sténá, pohoří. Vzal si na pomoc mapu. Konstatoval, že má před sebou geologickou zvláštnost. Nusturská řeka se ztratí v zemi, podteče pohoří a objeví se na druhé straně.

„Musíme na zem," rozhodl se. „A to co nejrychleji."

„Ale jak?" ozvala se kůže. „Chceš plavat?"

„Ne. Budeme mít ještě poslední šanci."

Reka se řítla stále rychleji. Jen stěží se držel větví.

Pohoří vyrostlo. Kousek dál vyvrhla voda kmen ke břehu. Alaska Saedelaere bez zaváhání vyskočil. A proud opět kmen strhl.

„A co teď?"

„Přelezeme ty hory. Podle mapy by mělo být na druhé straně město Blaudpot. Sto tisíc obyvatel. Jsem zvědav, jak to tam vypadá."

Alaskovi se při teleportaci zastavily hodinky. A střídání dne a noci, podle něhož by se mohl orientovat, v dutosvětě neexistovalo. A tak se držel podle růstu slunce

Goeddy. Opravdu, stále rostla. Z toho odhadl, že přechod hor mu zabere takových pět dnů.

Nejvyšší vrcholy dosahovaly výšky zhruba Šesti set metrů. Pro zdravého člověka to nebylo moc, ale zásoby se mu ztenčovaly. Nakonec odhodil jeden batoh a zbytek uložil k přístrojům, které stále ještě s sebou nesl.

Nechtěl se vzdát naděje. Jednou dorazí na místo, kde bude všechno zase fungovat. Možná stačí jen vyčkat. A když k tomu dojde, tak nechce být bezbranný.

Zdolával poslední vrchol. Za ním by podle mapy měl mít výhled. Šplhal se stále větším optimismem. Ale na to,

co se mu ukázalo, nebyl připraven.

Nebylo to město. Rovněž to nebyla zemědělsky organizovaná kulturní krajina, z níž by Blaudpot Čerpal své bohatství.

Místo toho hleděl na nekonečnou suchou savanu. Uprostřed se zvedala hora vznešené krásy. Její bílý vrchol a její tvary se daly jen těžko zaměnit s jakoukoli jinou horou ve vesmíru.

Ona hora byla vyhaslá sopka a jmenovala se Kilimandžáro, tedy přesněji Kibo.

Alaska Saedelaere nevěděl, co si o tom má myslet, hranice mezi iluzí, paralelním světem a realitou jako by definitivně splynuly.

Kilimandžáro se totiž nenacházelo v nějakém dutosvětě, a už vůbec ne na planetě Olympu. Nýbrž na Zemi.

Sestup mu zabral celou hodinu. O kilometr dál se savanou táhla cesta. Zamířil k ní.

Kráče! vyschlým terénem. Flóra mu připomínala jeho vlast. Pokud to, čím putoval, byla napodobenina, pak velice dobrá.

Pouze teplota s východoafrickou náhorní plošinou nesouhlasila. Bylo zde chladno, stejně jako v Nusteiru.

Rozhlédl se po nějakém zvířeti. Klekl si, prohlížel si zemi a stonky rostlin. Ani stopa po mravencích. Žádní červi ani motýli.

Oblast Kilimandžára byla napodobena dobře. Obraz, na který kopista zapomněl přimalovat život.

Vstoupil na cestu vinoucí se savanou. Jednoznačně byla dílem lidských rukou.

Nyní disponoval už řadou faktů. Až na to, že si je nedokázal uspořádat. Určitý výřez planety Olympu a část Země se nacházely v téže dutosvětě, i když jsou od sebe ve skutečnosti vzdáleny 6 309 světelných let. Slunce těchto světů bylo identické s Goeddou.

Co tedy má Goedda společného se Zemí? A co s Olympem? Hrozí oběma světům stejný osud jako galaxii Tolkandir? Tušil, jak je ta hrozná domněnka pravděpodobná.

Půl dne kráčet po oblázkové stezce a potom si dopřál přestávku.

Z dálky viděl přilétat mlžné obrysy, byl to kluzák, stejně rozostřený jako v Nusteiru. Pouze ho rychle přeletěl.

Hleděl za ním, dokud se mu neztratil z očí.

Kilimandžáro. To prostě nebylo možné,

Sopka na druhé straně mu však skýtala překvapivou šanci. Vzpomínal si, že nejvyšší vrchol má přes 5 000 metrů. Mohl by překročit onu magickou hranici jednoho kilometru bez technických prostředků. Na Kilimandžáro vedou stezky, možná dokonce silnice. Pokud MIMOŇ nezbystrčí pozornost, nestojí výstupu nic v cestě.

Gratuloval si, že vzal s sebou hypervysílačku. I paprskomet se mu může hodit, to v případě, že použije vysílačku a přivolá tak nepřítele.

Ke Kilimandžáru to měl osmdesát kilometrů. Na cestu bude potřebovat několik dní.

Jen vzdáleně vnímal osahávací pole. Kůže ho plně obalila. Už se učila. Zdálo se, že si jich MIMOŇ nevšiml.

Místo toho se však stalo něco úplně jiného. Jakýsi všepromikající zvuk rozechvěl zemi. Dutosvět se otřásl v základech. Země byla pod napětím a chvěla se jako při zemětřesení.

A pak se z ní vynořil stín. Ať už to bylo cokoli, přicházelo to zdola a zvětšovalo se to. Kovová kápě o průměru několika set metrů. Struktura narůstala a vyklubala se z ní malá část celku, který Alaskovi připadal nepředstavitelně obrovský...

„Panebože...”

Kdyby ten tvar nepoznal na první pohled, považoval by útvar za létající město. Takhle mu však připomínal třicetkrát zvětšenou loď Posbíů.

Bojoval sám se sebou. Utéct a schovat se. Do nějakého hlubokého, temného sklepení. Bylo však už příliš pozdě.

Po svých neměl sebemenší naději.

Přesně takovou loď viděl v Tolkandiru, před několika týdny, krátce předtím než se ukázala Goedda a odteleportovala ho. Loď měla v průměru 23 kilometry a sestávala z množství fragmentů, jež při sobě držely nestvůrnými Člány řetězu.

Loď se kompletně vynořila ze země. Působilo to neskutečně, ale přesto tomu tak bylo.

Objekt se vznesl a během několika sekund se ztratil na obloze.

Goedda si loď přitáhla k sobě.

Alaska Saedelaere cítil, že si musí ztraceně pospíšet, chce-li Zemi zachránit.

Robert Feldhoff POLEDNÍ SVĚT

Thoregon, sv. 50 (Perry Rhodan 1849)

Z německého originálu Die Mittagswelt, vydaného nakladatelstvím Verlagsunion Erich Pabel-Arthur Moewig KG

v Rastattu roku 1997, přeložil Hugo Bokvas.

Vydal jako svou třítisící dvoustou třicátou druhou publikaci

IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 1999.

Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková.

Výtvarný redaktor Jan Přibík. Vytiskl EKON, družstvo, Srázná 17, 586 01 Jihlava.

Vydání první. Tematická skupina 13/34,